

SEVGİ

dünyası

SAYI: 200001 FİYATI: 900.000 TL.

IŞIĞI GÖRENLER

Dr. Refet Kayserilioğlu

İNSAN İNSANA EMANET

Güngör Özyiğit

İYİLERİN GÖZLE GÖRÜLMİYEN ORDULARI VARDIR

Acar Doğangün

BİLİM VE SİRTUALİZMA

Olgay Göksel

AYIN DOSYASI: MS 2000

MS 2000

Aylık Kültürel
ve Siyasi Dergi

Cilt: 32
OCAK 2000
Sayı: 373

SEVGİ YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.
adına
Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü
Dr. Refet Kayserilioglu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar,
Zeynep Elkatip,
Hale Ürkmezgil
Özenç Kayserilioglu

Halkla İlişkiler Müdürü:
Tülin Özyiğit

Haberleşme Sorumlusu
Kâzım Erdemoglu
250 42 42

Okur - Abone İlişkileri

Kâzım Erdemoglu
252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No. 4/5
80090 Taksim/İSTANBUL
Tel: (0212) 250. 42. 42.

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.140-Sirkeci; 34432
P.K.471-Beyoğlu-İST.
80090

Mizanj ve
Teknik Danışman
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı
Form Matbaacılık
613 88 25 - 613 89 73

Fiyat: 900.000 TL
Yıllık Abone:
10.000.000 TL
Yurt Dışı: 15.000.000 TL.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sevgili Dostlar

Dr. Refet Kayserilioglu _____ 1

IşığI Görenler

Dr. Refet Kayserilioglu _____ 2

Esinler

Olgay Göksel _____ 7

İnsan İnsana Emanet

Güngör Özyiğit _____ 8

İyilerin Gözle

Görölmeyen Orduları

Mehmet Çalışkan _____ 12

Spiritüalizma ve

Bilim Adamları

Olgay Göksel _____ 18

Kitaplık

_____ 20

Gönöl Kapıları

Acar Doğangün _____ 21

Ayın Penceresi

Tülin Özyiğit _____ 24

Yolculuk

Acar Doğangün _____ 26

M. S. 2000

İki Bin Yılında

Dünya ve İnsanlar

Dr. Refet Kayserilioglu _____ 33

Yeni Bin Yılda

Türkiye'nin Yeri ve Önemi

Barış Birol _____ 37

Kızgınlığınızı Aşmak

İçin Eylem Planı

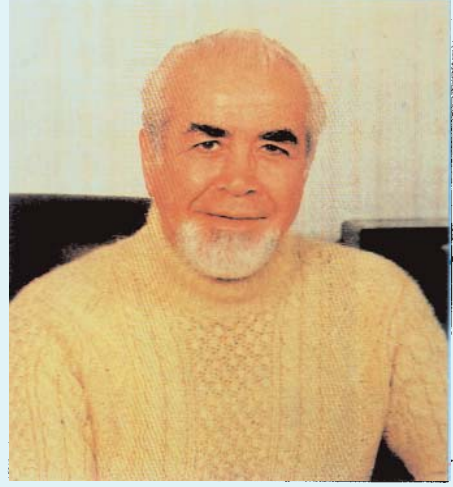
Der: Seyhun Güleçyüz _____ 41

Hayatımız Mizah

Güngör Özyiğit _____ 46

Sevgili Dostlar

17 Ağustos 1999 da Marmara Bölgesi'nde olan depremden beri Türkiye'nin kaderinde iyiye doğru belirgin bir değişme var. Bu gerçeği daha önce de vurgulamıştım. "Bu felâket Allahın bir lütfü mu?" demiştim. Dikkat ederseniz depremden sonra Türkiye ve Yunanistan arasında bir yakınlaşma ve dostluk başladı. Tüm dünyanın, bilhassa Avrupa ülkelerinin ve ABD'nin ilgisi, sevgisi arttı. IMF ile Stand by anlaşmasına doğru gidildi. Agit zirvesinde dünyanın belli başlı liderleri Türkiye'ye geldiler. Arada dostane ilişkiler doğdu. ABD Başkanı sayın Clinton'ın Türkiye'yi yücelten, 2000 yılında Türkiye'nin rolünün büyük olacağını belirten konuşmaları oldu. Bakü-Ceyhan petrol boru hattı anlaşması Agit zirvesi esnasında imzalandı. 9 Aralıkta hükümetin enflasyonu düşürmeye yönelik, 2000 yılındaki döviz kurlarını belirleyen açıklaması çok önemli bir olaydır. 10 Aralık 1999 da Avrupa Birliğine aday üye olarak kabul edilmemiz çok önemlidir. Hükümet verilen kararın bazı maddeleri üzerinde tereddüt edince, iki önemli AB yöneticisinin (Javier Solana ve Günter Verheugen) Türkiye'ye özel uçakla gelmeleri Başbakanımız Ecevit'i ve Dış İşleri Bakanı İsmail Cem'i ikna etmeleri Türkiye'ye verilen büyük önemi göstermektedir. 17 Ağustos'tan beri olan hızlı değişiklikler Türkiye'nin önünü açmış ve Türkiye'nin değerini artırmıştır.

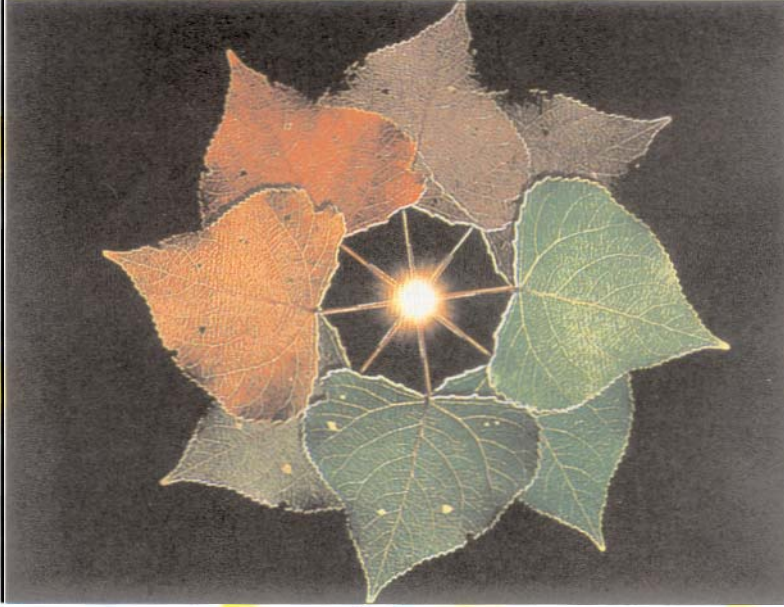

Önümüzdeki iki yıl Türkiye'nin her yönden büyük değişim ve atılım yılı olacaktır. Kanunlar düzeltilip Avrupa normlarına getirilince, enflasyon düşürülünce, aşırı uçlar temizlenince, haksız kazançlar azalınca, mafya örgütleri ve adam öldüren gruplar hizaya getirilince ve adalet hızlı bir şekilde işleyince ülkeye büyük huzur gelecektir. Halkın gizli açık silahlanması da mutlaka durdurulmalı ve silahlar toplatılmalıdır. Bunları yapmak planlı ve düzenli çalışan bir hükümet için zor değildir. Zaten atılım içinde bir özel teşebbüsümüz var. Değişim hızlı olacaktır kanaatindeyim. Benim tahminime göre Türkiye'nin Avrupa Birliğine tam üyeliği 4 seneyi geçmeyecektir. Başbakan sayın Ecevit de şöyle demektedir: "Ben inanıyorum ki, biz tam üyeliğe, toplumumuzun dinamizmi ve demokrasiye bağlılığı ile çok kısa sürede erişebiliriz." Bu arada Kıbrıs ve Ege sorununun her iki ülkenin ve Kıbrıstaki Türk ve Rum taraflarının yararına bir şekilde dostane olarak çözülmesi bu süreyi kısaltacaktır. Hükümetin cesur, hızlı ve ileriye gören olumlu adımlar atması dönemidir şimdi. Hükümetimize başarılar dileme ve hep beraber destek olma dönemindeyiz. Biz SEVGİ DÜNYASI Ailesi olarak, üç partiden oluşan bu 57. Hükümetimize başarılar diliyoruz.

En derin sevgilerimizle
Dr. Refet Kayserilioğlu

Işığ ı Görenler

DR. REFET KAYSERİLİOĞLU

ONLAR BEŞ KİŞİ İDİLER

Onlar birbirine bağlanmış, birbirini seven, birbirine güvenen ve birbirine "Önce Sen" diyen beş kişi idiler. Onlar kötülükleri denemişler, kötülüklerin gönüllerini kararttığını farketmişlerdi. Sonra iyiliklere yönelmişler, iyiliklerin gönüllerini hafiflettiğini görmüşlerdi. İnsanları sevmişler, onlara iyilik etmeye ve hizmet etmeye karar vermişlerdi. Fakat tek tek yapılan iyiliklerin, hizmetlerin ve gösterilen sevgilerin yetersiz olduğunu farkederek güçlerini bir etmeyi

istemişlerdi. O zaman gördüler ki güçlerini bir etmek için, önce gönüllerin bir olması gerekiyordu. Gönüllerin tam bir olması için ise, aynı esaslara, aynı doğru yaşama bilgilerine inanmaları, onları iyice benimseyip uygulamaları şart oluyordu. *Bir süre bilgi birliğine, gönül birliğine, sevgi birliğine ve gaye birliğine ulaşabilmek için çaba harcadılar. Bu birlikleri sağlayınca, insanlara yöneldiler.* Onlara bilinçli olarak doğru yolu göstermenin gerek

olduğunu anladılar. Ama bunu nasıl yani insanları yüceltirken, en başta yapacaklardı? Herkes onları dinleyecek kendilerinin örnek olmaları gerektiğini miydi, iyi niyetlerini görecekti miydi? biliyorlardı. Yine biliyorlardı ki, ken-Yoksa, “Bunlar da nereden çıktılar? dilerine haksızlık da yapılsa, kötü de Kendilerini ne sanıyorlar? Onlardan, bize davranılsa, iftiralar da edilse affedici doğru yolları gösterin diyenler mi oldu?” olacaklardı; sabredecekler, insanların diye kuşkuyla mı bakacaklardı? Alay edip bilgisizliğine vereceklerdi. Kin tutmadan, kötü mü davranırlardı? kızgınlıklarının esiri olmadan, hata

Böyle kuşukları bir süre aralarında yapanlara yanıldıklarını göstereceklerdi. tartıştılar. Biliyorlardı ki, daha önce Bu arada hatasını anlayıp yanıltan

insanlara doğru yolu göstermeye kalkan öncülere, gülyüzlülere insanlar çok kötü davranmışlardı. Uzun bir süre bilgilerini daha çok artırmaya, *Yaratanı, O her şeyi Sevgisinden Varedeni daha iyi tanımaya karar verdiler.* Yaratanı tanıdıkça, O'nun hakkında bilinenleri, bildirilenleri öğrendikçe, gönüllerindeki sevgi, saygı ve hayranlık daha çok arttı. *O'nunla doğ-*

rudan sevgi alışverişi başlayınca, O'nun kararlı idiler. Kardeşlerin, yükselmiş, her zaman kendileriyle bir olduğunu gönüllerini birbirine açmış olarak birliğe hissettiler. İşte o zaman kendilerine ulaşmaları herkesi mutlu edecekti. O zaman toprak insanlara neler verecekti? O'nun güvenleri ve cesaretleri arttı. O'nun adına, Güneşten, çevremizdeki havadan ve hizmet edeceklerdi. Bu hizmet, aynı içtiğimiz sudan ne güçler, yeni yeni ne zamanda, her şeyimizi veren O yüceler kudretler alacaklardı... İşte kendilerinde görüyorlardı, gönüllerini arıtınca, denmişti ya *“O'na olan borcunuzu Yaratana ve O'nun Yüce esaslarına birbirinize iyi yaptıklarınızla ve iyi inanınca ve uyunca nasıl güçlü verdiklerinizle ödersiniz”* diye. İşte borç olmuşlardı. İyiliklerle ve sevgilerle ödeyeceklerdi onlar da. Bu borcu öderken, dolunca ve ‘Önce Sen’ diyerek tam bir

İyiliklerle
ve sevgilerle dolunca
ve ‘Önce Sen’
diyerek tam bir
birliğe ulaşınca,
nasıl bir güç merkezi
olmuşlardı.

döneni kolayca affedeceklerdi. Onlara denmişti ki: *“Siz affedici olunuz ki, affedici olan sizi korusun. Siz iyilik edici olun ki, bütün iyilikler sizin olsun.”*

Onlar bütün insanları kardeşleri olarak görüyorlar, evlâtları gibi hoşgörü ile ve sabırla seviyorlardı. Çünkü onlar, insan kardeşlerini, evlâtları gibi eğitmeye, yükseltmeye, mutlu etmeye

birliğe ulaştınca, nasıl bir güç merkezi olmuşlardı. Biliyorlardı ki, *İnananların, sevenlerin, iyilerin çoğaldığı gün, buzların çözüldüğü, tüm suçların affolunduğu, her şeyin hayra döndüğü gündür.* O gün hep bir ağızdan Yaratanı anacaklar ve O'na bir ağızdan şükredeceklerdi. *Çünkü O, herkesi Sevgisinden Varedendi, O mabuddü, O yüce sevgiliydi ve O her şeye hükmeden, her şeyin sahibi idi.* O, insanın gönlüne girmeyi isteyecek kadar insanı sevmekteydi. İnsanın gönlünü artmasını, iyiliklerle ve sevgilerle gönlünü yıkamasını beklemekteydi.

O, HAYRI VE ŞERRİ BELİRTTİ

O, insanları insanlardan sorumlu tutmaktadır. Bilenler bilmeyenlere öğretecek, önde olanlar arkadan gelen kardeşlerinin ellerinden tutacaktır. Kendilerini görevli bilen beş arkadaş, öncelikle gönülleri gerçekleri almaya hazır iyi ve doğru insanları yanlarına çekmeye çalıştılar. Daha çok kişiyle güçlenmek görevlerini kolaylaştırıcaktı. Onun için çoğalmaya, bir olanları artırmaya çalışıyorlardı. Ne güzel denmişti ya: *"O, hayrı belirtti, O şerri belirtti. Hayırla insan arasına aracı*

koydu şüphesiz. Şer ile insan arasına aracı koydu şüphesiz. Esaslarını gönderdi, insana akıl verdi. Hepsi, her şey zor olan, size zor gelen her şey, iki eliniz ve aklınızla halledilir şüphesiz, esaslara uydukça. Bunu yapmak size yetecektir." Demek ki Yaratan hayrı belirtiyor, şunlar hayırlı işlerdir diyor. Hayırlı işler başlıca sevmek, iyilik etmek,

doğru olmak, çalışmak ve bilgiyi sürekli artırmaktır. Arınarak, sabrı ve hoşgörüyü öğrenerek üstün insan olmaktır. İyiliklerin araçları, iyilikleri insanların gönüllerine ve akıllarına telkin eden meleklerdir ve iyi insanlardır. Şer olanları da belirtiyor. Hırsızlık, katillik, başkalarının hakkına tecavüz etmek, yalan ve dolanla insanları kandırmak, zulmet-

mek, sömürmek, ezmek, kızmak, kin tutmak, daha bilinen tüm kötülükler. Şer ile insan arasındaki aracı ise, vesvese veren, şeytandır ve kötü insanlardır. O da insanların akıllarına ve gönüllerine sürekli kötülükleri telkin etmektedir. İnsana da iyiyi kötüden, doğruyu yanlıştan ayıracak güçteki akıl verilmiştir. Bununla yetinilmemiş, doğruyu ve yanlış gösteren esaslar da, her devirdeki insanın seviyesine uygun tarzda bildirilmiştir.

Bugüne ve daha sonraki devirlere uygun bilgiler de hazır edilmiştir. Onlar zamanı geldikçe bildirilmektedir ve bildirilecektir. Eskiden yol gösterici gülyüzlüler, peygamberler ve onların yardımcıları da vardı. Onlar örnek olarak gönderilmişlerdi. Bugün peygamberler yok, ama insanların hayrını isteyen görevliler ve iyi insanlar var, dünyanın her yanında. İşte beş arkadaş da onlardandır şüphesiz.

Onlar, yanlarına çektikleri ve çekekleri iyilere devamlı diyorlardı ki: *“Önce insanın insana fark-sızlığını kabul ediniz. Aranızda ayrılık koymayınız. Ayrı-lıkta olanlar her şeyi yalanla yapabileceklerini zanne-derler. Öyle olanla-rın sonu iyi de-ğildir. Gerçek ayrılık, Yaratandan ve O’nun düzeninden ayrı*

olmaktır. Öyleleri sıkıntıdan kur-tulamaz, huzur ve mutluluğu bula-maz.” Düşünenler ve bu bilgileri ciddi olarak ele alanlar, bu sözlerdeki hikmetlere hayran oluyorlardı. Bir uçtan o bilgileri gönüllerine benimsetip uygulamaya başlayınca süratle değişiyorlardı. Önerinde de bu doğru esasları, bu *doğru yaşama bilgilerini* uygulayan hayırlı örnek insanlar vardı. Onların yüzleri ve gözleri nasıl nurlu, bakışları nasıl çekici

ve etkili idi. İnsanlar onların yanın-da huzur ve güven içinde oluyordu, dertlerini, sıkıntılarını unutuyor, adeta hafifliyordu.

Onlar sürekli olarak, *insanların kardeş olduğunu* vurguluyorlardı. *Yanlış ve kötü davranışların bilgi ve tecrübe eksikliğinden kaynaklandığını* söylüyorlardı. Ve diyorlardı ki: *“Darılmak ve kızmak için sebep değil, sevmek ve se-vilmek için çare bu-lunuz. Çünkü dar-gınların yüzüne gü-neş hiç gülmez.”* Ya-ni dargınlar, güneş-ten alacakları ener-jileri alamazlar. Çün-kü gönül kapıları ka-palıdır.

BİRLİK OLANLAR ÇOĞALİYOR

Işığı görenler, ger-çekleri bulup alan-

*lar çoğaldıkça, toplumda insanlara ve tüm canlılara hizmet edenler dalga dalga artıyordu. İyilikler, sevgiler arttıkça da kötülükler, haksızlıklar süratle azalıyordu. Güzel bilgiler, güzel davranışlar gönülleri coşturuyor ve insanlar iyilikte, sevgide yarışmaya başlıyorlardı. Bu ortamda kötülükler, bencillikler, çıkarıcılıklar iyice sınıtıyordu. Yapanlar, kınayan bakışlardan sıkılmaya ve bunalmaya başlıyorlardı. **Artık iyilik,***

İyilikler, sevgiler arttıkça
kötülükler, haksızlıklar
süratle azalıyordu.
Güzel bilgiler,
güzel davranışlar
gönülleri coşturuyor ve
insanlar iyilikte, sevgide
yarışmaya başlıyorlardı.

gerçek insanlık, sevgi ve haklara saygılı olmak özenilen, beğenilen davranışlardı. Beğenilen davranışlar bütün ülkeye hızla yayılmaya başlamıştı. Hatta sınırların ötesine geçerek, başka ülkelere doğru da uzanıyordu. İnsanların arasındaki anlaşmazlıklar, eşin dostun yardımıyla kolayca çözümlüyor, mahkemelere gitmeye gerek bile kalmıyordu. Kimse “Haksız” olarak damgalanmak istemiyordu. Karşılıklı fedakârlıklar yapılarak anlaşmalar sağlanıyordu.

Başka ülkelerdeki hayırlılar, insanlara doğru esasları öğretmeyi görev bilenler de, çevrelerine o esasları yaymaya başlamışlardı. *Işığın görenlerin, gerçeğin alanların sayısı her yerde artıyordu.* Onların aralarında görüşmeleri, aynı hedefe yönelik örgütlerin, derneklerin birlikte harekete başlamaları dönemine doğru gidiliyordu.

10 sene gibi kısa bir zamanda örgütler arasındaki alış verişler, fikir ve eylem birlikleri artmış, insanlar birbirini kardeş olarak görmeye başlamışlardı. Gerçeği bilip hayra dönenler çoğaldıkça, yollar kısalmış, işler kolaylaşmıştı. Dil, millet, din, ırk, renk farklılıkları artık ayrılık sebebi olmaktan çıkmaya başlamıştı. *Bütün dünya mutlu ya-*

rınlara doğru yol alıyordu. Elbette eski hatalarından, eksik bilgilerinden ve kötülüklerinden kopmamak için direnenler yine vardı. Ama sayıları çok azalmıştı. Çoğunluk artık şöyle söylemeye başlamıştı: *“Hayır, hayrı bilenlerindir.”* Ve çoğunluk öğrenmişti ki: *Gönüllerde yer eden O'nun dileğinden, O'nun esaslarından, yani Doğru Yaşama Bilgilerinden başka olunca sıkıntılar sökün ediyordu. Ayrılıklar, düşmanlıklar, kavgalar bitmiyordu. Yalan, aldatma her zaman oluyordu.*

Şimdi çoğunluk birlik olmayı, tam bir birliğe ulaşmayı istiyordu. Artık çoğunluk şu gerçeği çok iyi öğrenmişti: *“Aslında bir olmak, O'nun söylediği varolmaktır. Aslında bir olmak, sizin söylediğiniz hür olmaktır. Aslında bir*

olmak, yer almaktır, O'nun katında. Aslında bir olmak, tüm gerçeğe varmaktır.” *“İnsan eksiksiz olacak ve bütünlüğüyle O'na varacaktır.”*

Demek ki, O'na ulaşmak, doğru esasları, temel doğruları benimseyerek, arınarak, yükselerek ve birliğe ulaşarak oluyor. *İşte dünya çoğunlukla, o temel esasları benimsediği için, öyle yüce, öyle mutlu, öyle sevinç dolu bir döneme giriyordu.*

e s i n l e r

Yemek yiyip karnın doyduğunda
Yiyecek bulamayanları da getir aklına

* * *

Yaptıklarına ne bir karşılık bekle, ne de alkış
İyiliği sevgi ile, iyilik olduğu için yapmaya alış

* * *

İnsanın baştan çıkması için sebep çok
Altının altını oymadığı değer yok

* * *

Dünya bir han, hepimiz yolcu
Değil hiç kimse hancı
Yalnız ettiği iyiliktir insanın
Dünyadaki kazancı

* * *

Ne zaman kadının düzeyi düşer
Beşer de sendeler ve düşüşe geçer

* * *

Sorunlara gereğinde çekinmeden vurmali neşteri
Toplumsal hastalıkları iyi eder, yapıcı bir eleştiri

* * *

Beyaz güvercin ve defne dalı
Her ikisi de barışa sevdalı

* * *

Elindekilerle yetin, çalma
Aç kal, ama alçalma

* * *

Başbaşa vermiş, anlaşılan iki baş
Birbirine arka çıkar, gerçek arkadaş

o l g a y g ö k s e l

İnsan

İnsana Emanet

Feda eder her şeyini
Egodan kurtulan sevgi

Güngör Özyiğit
Psikolog

Kendi benliğinden bir insan yaratmanın çok özel mutluluğu içinde “Bebeğimi görebilir miyim” der anne. Kucağına kutsal bir emanet gibi yumuşak bir bohça verilir. Bebeğinin minik yüzünü görmek üzere kundağı açtığı anda, annenin nutku tutulur. Bebeğin kulakları yoktur. O arada doktor, arkasını dönmüş, camdan dışarıyı seyretmektedir. Neyse ki, işitme duyusu yerindedir. Kulakların olmayışı görünüşü bozan bir yoksunluk yaratmaktadır sadece. Aradan yıllar geçer. Çocuk büyür ve okula gider. Orada yaşlılarının insafsız ve acımasız alaylarıyla karşılaşır. “Kulaksız ucube” diye ad takılır ve öyle çağrılır. Bu trajik yazgı onu içten içe üzer, kahreder. Bir gün okul dönüşü, koşarak eve gelir ve hıçkırıklarla boğulurcasına kendini annesinin sevecen kucağına atar. Arkadaşlarının ona yaptıklarından dert yanar. Oysa başarılı bir öğrenci ve sevlilmeye değer bir çocuktur. Kulaksız oluşu, bunun yarattığı eksiklik duygusu,

onun arkadaşları arasına karışıp, onlarla kaynaşmasına engel olur. Anne-babası, doktorla görüşerek, buna bir çare bulmaya çalışır. Doktor “Eğer bir çift kulak bulunabilirse, organ nakli yapılabilir” der. Bunun üzerine, genç bir çocuk için kulaklarını feda edebilecek biri aranır. Böylece iki yıl beklenir. Ve bir gün babası oğluna müjdeyi verir: “Hadi oğlum, hastaneye gidiyoruz; annen ve ben sana kulaklarını verecek birini bulduk, ama bu şimdilik bir sır olarak kalacak...” Operasyon çok başarılı geçer ve çocuk, çoktandır yoksun olduğu kulaklarına kavuşur. Yeni görünümüyle morali de düzelen genç, okulda, sosyal yaşamda daha başarılı, gitgide yükselen bir grafik çizer. Diplomat olur. Bir süre sonra sevdiği biri ile evlenir. Sevdiği işi ve sevgili eşi ile mutlu bir hayat sürer. Ne var ki, ona kulaklarını veren kim ise, ona karşı kendini borçlu hisseder. Onu tanımak ve onun için bir şeyler yapmak ister. Bu dileğini dile getirdiğinde, hemen

her defasında anne-babasından “O kişiyle yaptığımız anlaşma gereğince, henüz bunu bilmenin zamanı değil” yanıtını alır. Ve sözkonusu sır, yıllar boyunca hep gizli kalır. Ta ki hayatının en karanlık günlerinden birinde, annesinin cenazesi başında, babasıyla birlikte bekleyene kadar... Babası, yavaşca annesinin başına elini uzatır; kızıl kahverengi saçlarını geriye doğru iter; aman Tanrım, o da ne? Annesinin kulakları yoktur!!.. “Annen hiçbir zaman saçını kestirmek zorunda olmadığı için mutlu oldu” diye fısıldar babası oğlunun kulağına. Ve sorar: “Bundan dolayı kimse annenin daha az güzel olduğunu düşünmedi, değil mi?!”

Oğul, anne denen bu kutsal varlık önünde saygıyla eğilir... Onun hiç karşılık beklemeyen, koşulsuz, özverili sevgisi karşısında, gönlü bir kez daha minnet ve şükranla dolar...

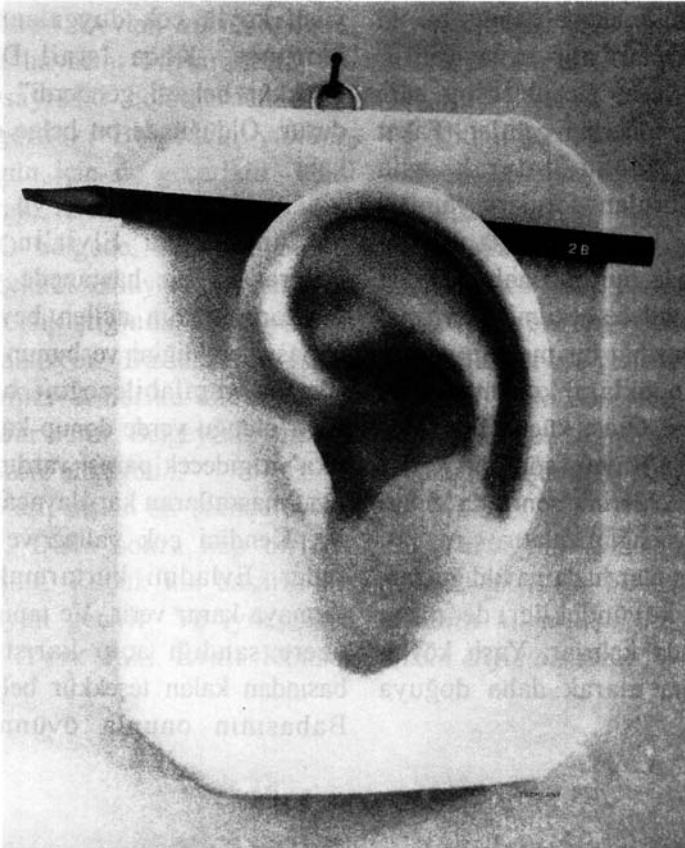
*Kulak,
sadece
işitmenin
değil,
dinlemenin
ve
anlamının
da en etkin
aracı...*

İNSAN KURTARMANIN BEDELİ

Çocuk, tanrısal bir emanet olarak, anne kucağına verilir. Ve anneye güvenilir. Aslında, daha geniş anlamda düşünürsek, belli bir kader birliği içinde hepimiz birbirimize emanetiz.. Bir insanı kurtarmak, insan soyunun sürmesini sağlamak demek. Bu ise, bütün dünyayı kazanmış olmaktan daha hayırlı bir emek! Çünkü insan dünya için değil, dünya insan için gerek.

2. Dünya Savaşı yılları, Almanya-Yugoslavya sınırındaki Meinfurg kentinde, olağanüstü şeyler yaşanır. Tank sesleri ve askerlerin ayak sesleri arasında kaçışan, ağlaşan, perişan olan in-

sancıklar... Hitler'in askerleri evleri basıyor, içinde Yahudilerin yaşadığı evleri ateşe veriyor, sonra çocuk hepsini askeri araçlara bindirip toplam kamplarına gönderiyorlar. O yemyeşil, güzelim sınır şehri zulmün karanlığına bürünmüş

bir halde... Kentin biraz dışında yaşayan Abraham Wirtsovzt, 12 yaşındaki oğlu Mişon ile 4 yaşındaki Amy'yi giydirir, yanlarına biraz yiyecek verdikten sonra "Geceleri sürekli olarak güney doğuya doğru yürüyün. Kimseye Yahudi olduğunuzu söylemeyin. Katiyen konuşmayın ve hep saklanın. Savaş bitince gelip sizi alacağım" diyerek evlatlarını uğurlar. Ve gözyaşlarını silerek "Tanrım, onları koru" diye dua eder. Bir süre sonra askerler evi basar. Abraham ve eşi kurşuna dizilir.

Mişon ve Amy üç gece boyunca hangi hedefe varacakları belirsiz bir şekilde habire yürürler. Yiyecekleri tükenmek üzere ve ayakları yara içindedir. İkisi de yorgunluktan baygın düşerler. Sabah oradan geçen yaşlı bir köylü, üstü başı yırtık pırtık, çamur içinde kalmış bu iki çocuğu bulur. Onları alıp evine getirir. Yiyecek içecek verir. Çocuklar bir süre sonra iyileşip kendilerine gelirler. Fakat babalarının öğüdünü tutarak asla konuşmazlar. Sorulan soruları yanıtız bırakırlar. Yaşlı köylü, çocukların çantalarına baktığında durumu anlar. Orada bir miktar para, ailece çekilmiş bir resim ve babalarının yazdığı bir mektup vardır. Yaşlı köylü, çocuklara korkmamaları gerektiğini söyler. Orası küçük bir Müslüman köyüdür. Savaş sonuna kadar yanında kalabileceklerini, sonra da onları babalarına yollayacağını anlatır.

Ancak, Almanlar hızla yayıldığından, bu Müslüman köyündekiler de orayı terketmek zorunda kalırlar. Yaşlı köylü, çocukları yanına alarak daha doğuya doğru göç eder.

Sonunda savaş biter... Yaşlı köylü, çocukların ailesini arar. Ne var ki; oradaki Yahudilerin hemen hepsi ya öldürülmüş ya da gönderildikleri toplama kampında ölmüş. Abraham ve eşine ait bir iz ve belge bulamazlar. Bunun üzerine birkaç yıl sonra yaşlı köylü, dünyanın tüm ülkelerinden gelen Yahudilerin kurduğu İsrail Devleti'ne başvurur. Belki de çocukların ailesi oradadır diye düşünür. İsrail'den gelen 2 görevliye çocukları, aile resmini ve paraları teslim eder.

Bir ay sonra İsrail'den yaşlı adama bir teşekkür belgesi gelir. Bu belgede insanlığa yaptığı büyük katkı belirtilerek, kendisinin artık İsrail Devleti'nin dostu olduğu ve herhangi bir şeye ihtiyacı olduğunda, derhal en yakın konsolosluga başvurması rica edilir. Bundan dolayı yaşlı köylü çok duygulanır. Ve kalan ömrünce "Koca İsrail Devleti bana teşekkür belgesi gönderdi" diye övünür, durur. Öldüğünde bu belge oğluna miras kalır..

Aradan yirmi beş yıl geçer. Yaşlı köylünün oğlu Elvir'in küçük kızı Belgrad'da bir hastanede yatmaktadır. Doktoru kızının acilen beyin ameliyatı olması gerektiğini ve bunun ancak Amerika'da yapılabileceğini bildirdiğinde, Elvir olduğu yerde donup kalır. Ne Amerika'ya gidecek parası vardır, ne de ameliyat masraflarını karşılayacak imkânı...

Kendini çok yalnız ve çaresiz hissederek. Evladını kurtarmak için evini satmaya karar verir. Ve tapuyu çıkarmak üzere sandığı açıp karıştırırken, babasından kalan teşekkür belgesini görür. Babasının onunla övünmesi, gurur

duyması gelir aklına. Tarihsel bir belge olarak onu satsa, değeri nedir acaba diye düşünür. Ertesi gün bir antikacıya gidip, belgeyi gösterir. Antikacı bu belgenin gerçek olup olmadığını öğrenmek için İsrail Konsolosluğuna faks çeker. Bir saat sonra bir görevli telefon ederek, belgenin sahibini görmek istediklerini söyler. Elvir, acaba yanlış bir şey mi yaptım düşüncesiyle tedirgin bir halde, konsolosluğun yolunu tutar. Ona konsoloslukta, bu belgeyi nereden bulduğunu ve niye satmak istediği sorulur. O da bütün içtenliği ile her şeyi açıkça anlatır.

Bir hafta sonra evlerini ziyaret eden İsrail’li bir görevli, Elvir’i eşini ve kızını Amerika’ya götürmeye geldiğini söyleyerek şöyle der: “Bize verdiğiniz belgeyi araştırdık. İsrail Devleti kurulduğunda, Yahudilerin hayatını kurtaranlara verilmiş, az sayıdaki belgelerden birisi olduğunu gördük. Belgedeki yükümlülükler bugün için de geçerlidir. İsrail Devleti olarak, ailenize verdiğimiz sözü tutacağız. O belgede, İbranice olarak babanıza teşekkür ediliyor ve ailenizden birinin başı sıkıştığında, size yardım edileceği yazılıyor. Bu nedenle İsrail devleti kızınızı Amerika’da ameliyat ettirmeye karar verdi. Belgeyi de müzede sergilemek üzere alıyordu...”

Elvir ve eşi, şaşkın bir şekilde öylece kalakalırlar. Daha sonra hep birlikte ABD’ye gidilir. Küçük kız başarılı bir beyin ameliyatı geçirir. Ve iyileştikten sonra New York’daki İsrail Konso-

losluğunda bir kutlama yapılır. Elvir ve ailesine İsrail Pasaportu armağan edilir. Bu kutlama töreninde, yıllar önce yaşlı köylü tarafından kurtarılan ve evlenip Amerika’da yaşayan Amy ve eşi, iki kızı ve Mişon, eşi, iki oğlu da hazır bulunurlar.

Amy New York’da ünlü bir avukat olarak çalışmaktadır. Mişon ise bir bankanın genel müdürüdür. Her ikisi de geçmişi dile getirerek, yaşlı adama, Elvir’in babasına yaşamlarını borçlu olduklarını anlatırlar. Ve “Babanız sadece iki kişiyi kurtarmakla kalmadı, gördüğünüz gibi kaç Yahudiye yaşamın yolunu açtı” diyerek gözyaşları içinde tekrar teşekkürlerini sunarlar.

Amy ve Mişon; Elvir ve ailesiyle zaman zaman görüşmek üzere anlaşılır. Ayrıca küçük kızın tüm eğitim giderlerini üzerlerine alırlar.

Küçük kız şu sıralarda New York’da tıp eğitimi görmekte ve beş yıldır Amy ve ailesi ile birlikte yaşamaktadır.

Elvir ve eşi, son yaşanan Kosova Savaşında Sırp zulmünden kaçabilmek için, ilk kez İsrail pasaportlarını kullanıp ABD’ye gelirler. Onlar da Amy’nin yakınında bir eve yerleşirler.

Ve “New York Today” in yaptığı bir röportajla, bu ilginç, ibret dolu, iç içe geçmiş yaşam öyküsü tüm dünyaya duyurulur...

Tarih tanıktır ki, insanın insana zulmü bir türlü bitmek bilmiyor. Ama insanın kurtuluşu da yine insanla ve insan eliyle oluyor...

İyilerin Gözle Görülmeyen Orduları

Mehmet Çalışkan

Birden başağrıları başlamıştı küçük Özge'nin. Midesi de bulanıyordu zaman zaman. Oysa okula başlayalı birkaç gün olmuştu henüz. Dördüncü sınıfı okuyacaktı bu yıl. Yaşanan deprem felâketi dolayısıyla oldukça geç açılmıştı okulu.

Bir - iki ay önce bir halsizlikle başlamıştı rahatsızlığı. Sürekli uykusu geliyor, zamanının büyük bir bölümünü uykuda geçiriyordu o yüzden. Bir zamanlar, bazen fazlasıyla kullandığı o enerji ve hareketliliğinden eser kalmamıştı hiç.

Altı yıl önce, çok ciddi bir beyin operasyonu geçirmişti, Ankara'da, Hacettepe Hastanesi'nde beyinden bir ur alınmıştı. Bir zaman sonra da, urun yeniden

büyümesi üzerine ana-babası onu, dayısının önerisi üzerine, hipnozla tedavi yapan Doktor Bey'e götürmüşler, bir süre seanslarına devam etmişlerdi. Bu seanslardan sonra çekilen röntgen filmleri temiz çıkmıştı. Ur gerçekten yok olmuştu. Çok sevindiler. Dünyalar onların olmuştu...

Yoksa, şimdi gene aynı şey bir kez daha başlarına mı geliyor-du? Anababası endişe içinde onu, dostlarından adını duydukları, konunun uzmanı bir operatöre götürdüler. Onun isteği üzerine emar alındı. Teşhis hiç de iç açıcı değildi. Ne yazık ki, beyindeki ur gene gelişmişti ve acil ameliyat gerekiyordu!

Acaba Dr. Bey, yine çare olabilir miydi küçük Özge'ye? Ona yine şifa verebilir

miydi? Yeniden, dayının girişimiyle, Doktor Bey ile görüştüler. Doktor Bey onlara, elinden geleni yapacağını söyledi, umutlandılar. Özge birkaç seansa girdi. Son seansında, gerekirse Özge'nin daha yüksek bir yerden de şifa alabileceğini bildirdi. Bu kapı da açılmıştı ona. Sevindiler...

Bu arada ikinci bir emar daha çekildi. İki emar arasında bile büyük bir fark göze çarpıyordu. Ur hızla gelişmişti, ne yazık ki, çok geç kalınmıştı! Dr. Bey, bunun üzerine, beyin uzmanı operatörün acil ameliyat isteğini onayladı.

Gönlü iyiliklerle yanan anne mahvolmuştu! Ya şimdi ne yapacaktı? Küçük kızı bu ameliyattan bu kez sağ çıkabilecek miydi acaba? Sağ çıksa bile, sakat ya da kötürüm kalmayacak mıydı? Çünkü bu ihtimalin de var olduğu söylenmişti ona daha önceden.

Umutsuzluk içinde, ameliyatın yeri konusunda aile büyüklerine ve yakınlarına danıştılar. İlk ameliyat Ankara'da yapılmıştı. Çoğuna gene aynı yerde ve aynı cerrah tarafından yapılması uygun geldi.

Gerekli araştırmalar yapıldı. Birçok telefon görüşmesinden sonra, akşam geç vakitte çok uygun olan Ankara'daki cerrah ile temas sağlanabildi. Evet, çok yoğundu, ama madem ilk ameliyatı o yapmıştı, gelebilirlerdi...

Kaybedecek zamanları kalmamıştı. O gece yola çıktılar... Anababa önde oturuyor, arabayı baba kullanıyordu. Küçük Özge, komadaymışçasına, arka koltukta uyuyordu sürekli. Herhalde şimdiye dek yaptıkları en tatsız yolculuk buydu çiftin.

Ankara'ya doğru epeyce bir yol almışlardı. Anne derin düşüncelere dal-

mıştı. Endişe içindeydi. Eşiyle pek az konuşuyordu. Birden yakınlarından gelen bir müziği farkettiler. Ünlü Mehter Marşı idi bu: *"Neslin deden, ceddin baban, hep kahraman Türk Milleti. Orduları pek çok zaman salmıştılar dünyaya şan..."*

Müziğin nereden geldiğini araştırdı. Arabada teyp yoktu. Müziğin dışarıdan gelmesi de imkânsızdı. Çünkü karanlıkta hızla ilerliyorlar ve müzik aynı netlikle devam ediyordu! Marşı söyleyenlerin davudi güzel sesleri çok açık bir biçimde yakından duyuluyordu.

Sonra ikinci Marş başladı: *"Gafil ne bilir neşve-i pür şevk-i vegayı... Allah yoluna cenk edelim, şan alalım şan. Kur'an'da zafer vaadediyor Hz. Yezdan..."*

Anne şaşırmış, ama buna pek bir anlam verememişti. Derin düşünceler içinde ve dertli olduğu için de fazla üzerinde duramamıştı. Şimdi başında çok büyük bir sorun vardı. Bu yüzden çok dalgındı, eşine sormayı da aklına getiremedi duyduğu müziğin nereden geldiğini.

Sabaha karşı Ankara'ya vardılar. Dışarıda o sert kara ikliminin ayazı insanın kemiklerine işliyordu. Anneye yolda karşılaştığı her şey kasvetli ve karanlık görünüyordu. Ankara'nın simgesi Eti Geyiği'nin iki büyük boynuzu bile karabasan gibi üzerine gelmişti. Hacettepe Hastanesi'nin iki kule gibi yapısı da öyle ürküntü vericiydi ki!..

Annenin içinde bir duygu ona yanlış yerde olduğunu söylüyordu. Buradan hemen çekip gitmeliydiler! Ne var ki eşi Galip'e bunu anlatmak ve onu ikna etmek çok güç olacaktı. Çünkü buraya çok kesin bir kararla gelmişlerdi. O yüzden susmayı yeğledi...

Hastane bahçesine girdiklerinde,

sabah ezanı okunuyordu. Yorgun ve uykusuzdular. Henüz erkendi, konuşup randevu aldıkları operatörün gelmesine de daha zaman vardı. Araba koltuğunda biraz kestirip dinlendiler...

Biraz kendilerine gelmişlerdi. Daha sonra, Özge'yi incitmeden uyandırmak ve hazırlamak için epeyi uğraştılar. Neden sonra onu sarıp sarmalayarak hastaneye girebildiler. O gelenekleşmiş "oraya git, oradan şuraya git!" sözleri ve gereksiz yere doluştırmalardan sonra, telefonla ilişki kurdukları cerrahı bulabildiler.

Cerrah, söylediği gibi, çok yoğundu. Çeşitli testlerden ve hazırlıklardan sonra, Özge'yi ancak bir hafta sonra ameliyata alabilecekti!

Anababa bir köşeye çekildiler. Şimdi ne yapacaklardı? Anne, her şeyi göze alarak, duygularını aktardı eşine. Yanlış yerde buldukları gibi duygular içinde olduğunu, içinden buradan uzaklaşmak geldiğini söyledi, çekinerek. Zaten bir hafta bekleyecek vakitleri de yoktu ya!

Gariptir ki, annenin bu düşüncelerine Galip itiraz bile etmedi. Çünkü hastane bahçesine girdiklerinde, saatlerdir direksiyon sallamanın yarattığı yorgunlukla kestirdiği o yarım saat içinde ürkütücü bir rüya görmüş ve o rüyanın etkisiyle uyanmıştı. Biçimsiz ve beceriksiz eller olumsuz bir şeyler yapıyorlardı. Bunun Özge'nin ameliyatı ile ilişkisi varmış gibi gelmişti ona. Bu yüzden, o da Aydan'ın hislerine benzer duygular taşıyordu. Hele doktorun sözlerini de duyduktan sonra bu duyguları daha da güçlü hissettirmişti kendilerini!..

Hemen İstanbul'a dönmeye karar verdiler oracıkta. Özge'yi aldıkları gibi, Hastane'den dışarı dar attılar kendilerini.

Kaçarcasına bindiler arabaya ve hızla dönüş yolunu tuttular.

Zaman zaman vesveselere kapılısalar da, ikisi de daha rahat hissediyorlardı kendilerini şimdi. Gündüz yolculuğu daha bir güven vericiydi ayrıca...

Dönüş yolunda, bir ara Galip eşine: "Yahu, Aydan, Mehter Marşı'nı duyuyorum. Nereden geliyor bu sesler acaba?" Deyince, Aydan ikinci şaşkınlığını yaşadı. Ankara'ya gelirken kendisinin de, biteviye, onu duyduğunu hatırladı ve bunu eşine anlattı. Şaşırmak sırası Galip de idi şimdi!

Daha sonraları, bu müziğin iyilerin görünmez ordularından geldiğini anlayacaklardı. "Neslin deden, ceddin baban hep kahraman Türk Milleti" diyerek, onlara cesaret ve güç veriyorlardı. Gözle görülmeyen ordular, iyilerin yanında olmakla, cihana şan salmışlardı. Ve Yaratan'ın zor durumdaki iyilere zafer vaadettiğini bildiriyorlardı. Öyle ise ameliyat da başarılı olacaktı!..

İstanbul'a vardıklarında hemen burada daha önce temas kurdukları operatörü aradılar. Tamam, Özge'yi hemen hastaneye getirebilirlerdi. Önce ameliyat için gerekli testleri yapacak, ertesi sabah da ameliyata alacaktı onu. Kaybedilecek zaman yoktu artık!

Hastaneye vardıklarında, yapının üstündeki koca hastane tabelası dikkatlerini çekti: "29 Mayıs Hastanesi" 29 Mayıs, İstanbul'un fetih günü idi. İstanbul'un Fethi Törenleri deyince de, o günün simgesi olan, o yolda duydukları marşları söyleyerek geçen mehterler gelmiyor muydu aklı? Bu da doğru yerde olduklarının bir işareti olabilir miydi acaba?

Gece çok sıkıntılı geçti. Anne ve baba

nöbetleşerek sabahı ettiler. Çoğu zaman iyi duyularını endişeler kovalıyordu... Özgecik kurtulabilecek miydi? Kurtulsa bile, felç inmesi ya da sakat kalma ihtimali de vardı, Allah esirgesin! Evet, şimdi Yaratan'dan başka sığınacakları yer yoktu. Zaman zaman O'na yönelip Özge'nin tam şifaya kavuşması için dilekçi oldular.

O gece ameliyat ile ilgili test ve hazırlıklar tamamlandı ve ertesi gün, öğle vakti on iki sularında Özge ameliyata alındı. Operatör Özge'nin saçlarının bir bölümünü kesmek zorunda olduklarını söyledi. Buna izin verecek miydi acaba? Ablası da o kabul ederse, kendi saçlarını da kestireceğini söyleyerek, onu ikna etmeye çalıştı. Evet, bunu hiç istemiyordu, ama madem öyle, kestirecekti, ne var ki onun da şartı vardı: Pazardan ona o küçük beyaz tavşanlardan birini alacaklardı. Anne, baba ve abla söz verdiler ve küçük kız öğle vakti 12 sularında ameliyata alındı.

Saatlar saatleri kovalıyordu... Ne zordu ameliyathane kapılarında beklemek anne, baba ve küçük Özge'nin yakınları için! Akşam altıya doğru operatör yorgun argın ameliyathaneden çıkıp ameliyatın devam ettiğini bildirdi. Bir plastik eldivenin içini dolduracak büyüklükteki uru temizlemişlerdi! Biraz daha işleri kalmıştı. Zaman zaman çok endişelenip, çok zorlanmışlardı. Bunları anlatırken bile yüzünde endişenin izlerini taşıyordu. Sonra içeri girdi gene, kapılar kapandı...

Bir saat kadar sonra çıktıklarında operatörün yorgun yüzünde bir sevinç ifadesi okunuyordu. Ameliyat başarı ile sonuçlanmıştı. Özge'yi, Acil Bakıma almaya gerek bile kalmamıştı. Anne, baba ve yakınları sevinçten havaya uçtular.

Çok şükür, çok şükür küçük Özge kurtulmuştu!.. İşte, sedyede, bilinci yerinde, dışarı çıkıyordu ameliyathaneden. Odasına götürüyorlardı onu. İşte küçük kız açılmış konuşuyordu onlarla...

Gece, bir öncekine benzemedi. Evet, endişe ve yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi, ama şimdi gönülleri rahattı, önceki gecenin aksine.

Kontrol açısından Özge'nin iki üç gün daha hastanede kalması gerekecekti. Daha sonra taburcu olabilirdi. Öyle de oldu, üçüncü günün sonunda, evine yolladılar onu.

Ne var ki, evde hemşire bakımındaki ilk gecesinde, Özge'nin ateşi yükselmeye başladı. Yoksa yolunda gitmeyen bir şeyler mi vardı gene? Ameliyatı yapan operatöre telefon açtılar, durumu anlattılar. Evet, ateşlenme iyiye alâmet değildi. Eğer ateşi otuz dokuz dereceyi geçerse, küçük kız hemen hastaneye getirilmeliydi.

Gene iki sularında İstanbul oldukça şiddetli bir depremle daha sallanırken, Özge'nin ateşi otuz dokuzaya yaklaşmıştı. Artık tereddüde gerek kalmamıştı. Bir an önce hastaneye gitmeliydiler.

Telâşla hastaneye yetiştirdiler Özge'yi. Operatörün direktifleriyle seruma bağlanan küçük kız tekrar tedaviye alındı.

İşte gene endişeli, korkulu günler başlamıştı. Yapılan kontrollerden sonra konulan teşhis şok edici oldu onlar için: Beyninde enfeksiyon bulunmuştu. Menenjit başlangıcı anlamına geliyordu bu. Anne ve baba bir kez daha kahroldular!.. Anne hastanedeki son gününde Özge'nin boynunda bir tutulma fark etmişti zaten ve daha önceki tecrübe ve bilgilerinden, bunun olumsuz bir belirti olabileceğini sezmişti. Ama doktorlar bu-

nun pek üzerinde durmamışlardı nedense. İki gün sonra operatör kesin kararını bildirdi: Özge ikinci bir ameliyata alınacaktı. Ne var ki, bu önceki gibi ayrıntılı bir ameliyat değildi. Kısa sürecekti. Önceki gibi, riski de büyük değildi. Çaresiz kabul ettiler.

Ertesi gün, öyle vakti onu ikinci ameliyata aldılar. İşte gene azaplı saatler başlamıştı anababa için... Bir kez daha aynı şeyi yaşıyorlardı. Bir kez daha ameliyathane kapılarında bekliyorlardı.

Ameliyatın kısa süreceğini söylemişlerdi, ama işte üç saat geçmişti bile... Dakikalar ebediyetler kadar uzadı, geçmek bilmedi bir türlü... Nihayet, kapılar açıldı. Operatör dışarı çıktı. Onları gördüğünde, yüzünde bir aydınlanma belirdi. Ameliyatın başarılı geçtiğinin işaretiydi bu. Evet, operatörün düşündüğünden de iyi geçmişti. Geçen operasyondan kalan ur kalıntıları temizlenmiş, gerekli tedbirler alınmış, hatta kulakta bulunan bir enfeksiyon için de küçük bir operasyon yapılmış, kısaca tehlike atlatılmıştı.

Anne ve baba bir kez daha rahat nefes aldılar. Olsun küçük kızları tehlikeyi atlatmış, sakat ya da kötürüm kalmadan yaşamaya devam ediyordu ya, çektikleri heyecan ve duydukları kahredici endişelerin önemi yoktu artık!

Özge, bir hafta daha hastanede kaldı. Operatör, ikinci ameliyatın bir ölçüde kendi hatası sonucu olduğunu düşünüyor olmalı ki, küçük Özge'ye çok büyük bir özen gösteriyor ve gösterilmesini de sağlıyordu. Ayrıca ikinci ameliyat için de ücret talep etmeyecekti...

Hafta sonunda operatör artık

çocuğun eve çıkmasının hiç bir sakıncası olmadığını bildirdi onlara. İşte zor günler bitmişti. İşte artık, küçük kızlarıyla birlikte yeni bir yaşam vardı önlerinde. Yorgun ve bitkindiler. Ama varsın olsun, küçük kızları sağ ve salimdi ya. Bu her şeye değerdi doğrusu!

Bunu izleyen günlerde Özge yavaş yavaş kendini toplamaya başladı. Her geçen gün biraz daha iyileşiyor, güçleniyordu... İşte ona söz verdikleri minik beyaz tavşana da kavuşmuştu ya, iyileşmek daha da kolaydı artık. Ne tatlı şeydi o Yarabbi! Onu sepetinden çıkarıldığında, minicik bedeniyle ona sokuluyor, mini mini diliyle ellerini yalıyordu...

Bir ikinci vakti, küçük kız uykuya dalmıştı. Derin derin uyurken, birden uyanıverdi. Bir rüya görmüştü. Gördüğü rüya onu oldukça etkilemiş, heyecanlandırmıştı. Daha sonra bu rüyayı defalarca anlatacağı:

"Anne, dedi. Rüyamda Doktor Amcamı gördüm. Arkasında çok uzun boylu biri duruyordu. Simsiyah iri gözleriyle bana bakıyordu. Gözbebeği neredeyse bütün gözünü kaplıyordu, o kadar iriydi. Bana: "Ben senin Doktor Amca'nın babasıyım. Sen üzülme! Sana ben şifa vereceğim! dedi."

İşte Özge en büyük müjdeyi almıştı. Doktor Bey'in, önceden annesine söylediği gibi, çok büyük bir yerden şifa gelecekti ona daha sonraki günlerde. Tam iyileşme için bu büyük yardım da lâzımdı demek ki!

İşte gönülleri evlât sevgisiyle yanan annelerin dua ve dilekleri böyle yerini buluyor, iyi insanlar ve yakınları böyle korunuyordu...

2000 YILINDA DÜNYA

DÖNDÜN DOLAŞTIN
YANDIN SAVAŞTIN
DAĞLI DENİZLİ
MEHTAPLI DÜNYA
İKİBİN YILINDA
HOŞ OLSUN BAŞIN
AŞKLI PINARLI
SEVGİLİ DÜNYA
DOLDUN BOŞALDIN
DÖKTÜN GERÇEĞİ
BİR ÇİFT GÖZ YETMEDİ
GAFİL İNSANA
BİR MAVİ ÇİÇEKSİN
HOŞ GELDİN BİZE
2000 YILINDA
AĞLATMA DÜNYA
BİZ SEN İÇİNDE
SEN BİZ İÇİNDE
ANLASAK DİZDİZE
SEVMİYİ DÜNYA
İYİYE, GÜZELE
DOSTA KOŞALIM
2000 YILINDA
GÜZELİM DÜNYA

nevbahar özel

Spiritüalizma ve Bilim Adamları

YAZAN: DR. BEDRİ RUHSELMAN

Sadeleştiren: Olgay Göksele

Bütün dünyada büyük bir hızla yayılmakta bulunan deneysel spiritüalizma taraftarlığı özellikle bilim adamları arasında gereken rağbeti her tarafta görmektedir. Ülkemizde de bunun sık sık iyi ve hayırlı belirtilerini görmekteyiz. Bu durum, bütün uygar ve ileri insanlık dünyasının ruhsal kültür hayatında en çok gereksinme duyduğu mutlu bir harekettir. Her ülkede özellikle doktor, mühendis, hukukçu, politikacı, öğretmen, sanatçı ve bunlar gibi aydın kişiler deneysel spiritüalizmayı ciddi bir şekilde izlemektedirler.

İşte bu değerli fikir ve duygu adamlarından biri de Karaman'da serbest tabiplik yapan doktor Refet Kayserilioğlu'dur. Son zamanda "İleri Karaman" isimli bir gazetenin 4 Haziran 1953 tarihli baskısında çok değerli ve olgun yazısını zevkle fakat yerimizin darlığı yüzünden ne yazık ki ancak bazı parçalar alarak sevgili okurlarımıza sunuyoruz. Bu pasajlar pozitif düşünceli, fakat derin görüşlü, açık ve bilimde özgür fikirli bir adamın içten, inceleme ve araştırmasına dayanmaktadır. O yüzden okurlarımız için çok yararlı olan fikirleri içermektedir.

Değerli meslekdaşımızın "Ruhlarla

Konuşuluyor mu?" başlığı altında yayınladığı şu ilginç pasajları görüyoruz:

"Çok eski zamanlardan beri insanlar, ölmüş akraba ve dostlarıyla görüşmeyi istemişler ve onlardan, onların yaşadıkları yerlerden haber almak için uğraşmışlardır. Bir çoklarınız bir ruhun masaya çağırıldığını ve masanın veya masadaki fincanın mors alfabesi gibi bir şeyler yazdığını duymuşsunuzdur.

"Pek ilkel koşullar içinde yapılan bu tip tecrübelerin sağlık derecesini saptamak zordur. Bugün merakın doyurulmasından başka bir yararı olmayan böyle ilkel deneyler çoktan bırakılmış, onun yerini daha bilimsel ve daha yararlı yöntemler almıştır.

"Ruhların insanlarla doğrudan konuşması ve doğrudan dünyadaki insanlara ve nesnelere etki yapması olanaksız. Ancak medyum denilen aracı insanlardan yararlanılarak ruhlarla konuşulabilir. Medyum denilen kimse özel yaratılıştaki ve ruhlardan gelecek düşünce ve etkileri alabilecek yetenekte bir insandır."

Burada doktor, medyumlar üzerine kısa, fakat bilgece bir sıralama yapıyor ve sonra yazısını şöyle sürdürüyor: "Bu işleri

yaparken medyum, bir radyo makinesinden farksızdır. Ancak yukarıdan fikir halinde gelen titreşimleri kendi lisanı ile bildiren özel bir radyo. Ne var ki bazı durumlarda hiç bilmediği dilden tebliğ veren medyumlar da vardır. Tebliğ veren ruh (tebliğ, ruhların bildirdikleri şeylere denir) fikir halinde verdiği tebliğlerin medyum tarafından nasıl yazıldığını veya söylendiğini çoğunlukla bilmez.

“Şimdi böyle bir şeyin olabileceğini bir türlü içine sindiremeyenlerle biraz konuşalım. Şurasını söyleyelim ki bu spiritizma seanslarında bulunmuş ve bunun gerçekliğine şu satırları yazanın ben olduğuma inandığım kadar inanmış durumdayım. Bir iki örnek vereceğim:

“Bir celsede bir hukukçu olan medyum, tıbbi ve fiziki ilgilendiren bir konu üzerine bildiride bulunuyor. Medyumun söylediklerinin onda birini bile bilmesi olanaksız. Çünkü tıpla ilgili kimseler bile söylenen şeyleri ancak çok düşünerek anlayabilir. Oysa bunlar medyumun ağzından o kadar hızla dökülüyor ki, bu konunun allamesi olan bir profesör dahi onu düşünmeden, bu süratle söyleyemez. Medyum uyandıktan sonra söylediği şeyler kendisine okunduğu zaman: “Ben bunları anlamıyorum bunları ben mi söyledim” diye hayret etmiştir.

“Fakat spiritizma bugün varlığını ispat etmek dönemini çoktan geçmiştir. Bugün spiritizma yolu ile en büyük tanrısal hakikatler, bizden hayli üstün, büyük ruhlardan öğrenilmektedir. Bu büyük dostlar dünyanın, insanlığın esenliğe çıkması, ilerlemesi için çok büyük zahmetlere katlanmaktadırlar. “Bir şeyi yadsımak (inkâr etmek) çok kolaydır. Fakat yadsımadaki, bir değerli dostun

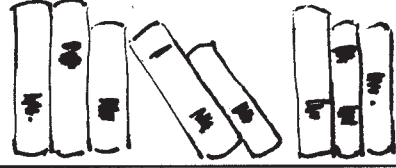
dediği gibi, bütün olasılıkları bir bir yoklamış olma iddiası vardır. Bugün dünyanın en uygar ülkelerinde özellikle İngiltere ve Amerika’da binlerce yüksek üyesi olan spiritizma dernekleri bulunmaktadır.

“Bilmediğimiz şeyleri öğrenmek için okuruz. Öğrenim yaparız. Zaten ilerlemenin yolu da bu değil midir? Ruhlarla konuşmanın ne faydası olur diye düşünen bulunabilir. Bunun yanıtını başka bir yazımızda vermeye çalışacağız. Bilmek ve öğrenmek gereğini açıkça vurgulayan “Kemal Yolcusu” isimli bir ruhun bildirisi ile sözlerimi bitireceğim: Bilgi insana hayat boyunca, ruhlara kainat boyunca lazımdır.”

Yazısından ancak bazı alıntılar yapabildiğimiz bu değerli dostumuz doktorun çalışmasında daima böyle hayırlı ve başarılı adımlarla ilerleyerek, insanlığa sağlayacağı büyük faydalarda büyük dostlarımızın yardımlarına erişmesini Tanrıdan dileriz. Ve kendisini candan kutlarız.

NOT: Bilindiği gibi Sayın Dr.Refet Kayserilioğlu İstanbul’a gelip yerleşerek, Bedri Ruhselman ile tanışıp dost olur. Metapsişik Cemiyetinde önce ikinci başkan sonra da başkanlığa seçilir. “Ruh ve Madde” isimli dergiyi ilk kez çıkarır. Bu hizmeti üç yıl başarı ile sürdürür. Sonra altı yıl “Ruh Dünyası”nı çıkarır. Ondandıktan sonra da “Sevgi Dünya’sını. Bu hizmetler hiç kuşkusuz ruhlara alemde de karşılığını bulur. Ve 5 Ekim 1964 yılında Beyti Dost isimli büyük bir bedensiz varlıkla irtibat kurulur. Ve bu irtibat o günden bugüne hayırla sürer gider. Böylece Bedri Bey’in dileği ve duası da yerini bulmuş olur.

KİTAPLIK

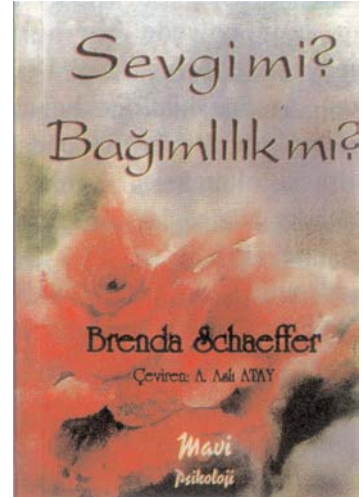
Sevgi mi, Bağımlılık mı, Brenda Schaeffer, Okyanus Yayıncılık, 212 s.

Rüçhan Fide

Yaşadığımız ilişki sevgi mi yoksa bağımlılık mı? Eşinizle, sevgilinizle ne tür bir ilişki içindesiniz? Sevginiz sizi engelliyor mu yoksa geliştiriyor mu? Sağlıklı erişkin sevgisi nedir ve nasıl olmalıdır? İşte Brenda Schaeffer kitabında bunu irdelemiş. Çocukluğumuzda yaşadıklarımız nedeniyle nasıl bağımlı ilişkiler geliştirdiğimizi, nasıl yanlış inanç ve düşünce kalıplarına sahip olduğumuzu ve bu kalıpların bizi nasıl etkileyerek sevgi zannettiğimiz bağımlı ilişkiler içine ittiğini çok açık, anlaşılır bir dille ve örnekleriyle anlatmış.

Kendisi bir psikoterapist olan Schaeffer, tecrübelerinden de yararlanarak sağlıksız sevgiyi oluşturan bağımlılıktan kurtulmanın yolları, bireyselliği yitirmeden nasıl sağlıklı birliktelikler kurulabileceği hususlarında da bilgiler veriyor ve okuyucuyu içsel bir yolculuğa çıkartıyor. Ancak kendini bilen ve seven, kendisi olabilen bir insanın sağlıklı bir şekilde sevebileceğini vurguluyor. Birbirimize yaslanarak ve yaşamı sınırlayarak değil de, karşılıklı bir şekilde, birbirimizin gelişmesine katkıda bulunarak, birbirimizle çoğalıp zenginleşerek özgürce sevmenin yolunu gösteriyor. Öylece insanı bağımlı kılıp tutsak eden hastalıklı bir ilişkiyi sevgi sanma yanılsamasına düşmeme konusunda bizleri uyarıyor.

Sizin de ilişkilerinizle ilgili tereddütleriniz ve aklınızı kurcalayan sorular varsa, işte bunları netleştirebileceğiniz ve cevaplar bulabileceğiniz güzel bir kitap.

GÖNÜL KAPILARI

Çeviren: Acar Doğangün

15 OCAK

Rahat olunuz. Kendinizi bırakınız, sizi O denetleyip sorumluluğunuzu O üstlensin. Çünkü yaşamınızda ne kadar çok gerginlik ve zorlama olursa, o kadar az başarılı olursunuz. Neden kendinizi doğanın akışına bırakmıyorsunuz, gelgite uymuyorsunuz da, yapılması gerekeni, çok sade, çok doğal olarak ve sevinçle yapmıyorsunuz? Sevinçsiz ya da sevgisiz, şunu bunu ya da bir başka işi yapmaya kendinizi zorlayarak, katı bir tavırla yaşayacağınız yerde, neden yaşamdan tad almıyorsunuz? O'nunla uyum içinde olduğunuzda ve her şeye karşı çıkmaya son verdiğinizde, hayat çok güzeldir. Neden her şeyi kendinize zorlaştırıyorsunuz?

Neden bugünü özel bir gün kılmıyorsunuz da, her şeydeki en iyiyi görmüyorsunuz? Her şey için şükrediniz. Olması gerektiği gibi, her şeyden tad alınız. O sizin hayattan tad almanızı ister. Tüm etrafınızdaki doğanın güzelliklerini görerek işe başlayınız. Göreceksiniz ki, bir güzellik sizi ötekine götürecektir, ta ki tüm yaşamınız güzellik ve sevinç kesilene kadar...

16 OCAK

Yapacağınız işten şüpheleniyorsanız, neden sakın olup O'nu beklemiyorsunuz? Asla acele ile işe girişmeyiniz ve O'nun rızası olmadan iş yapmayınız. Her zaman nereye gittiğinizi biliniz, işte o zaman yolda kaybolmazsınız, işte bundan O, size ilerleme-

niz için yeşil ışık yakana kadar beklemek önemlidir. Sakin olmak ve O'nu beklemek için zaman ayırmak asla zaman kaybı değildir. Acele ile atılıp yanlış iş yapacağınız, sonra geri adım atmak zorunda kalacağınız ve acele ile düşünmeden yapılan işleri temizlemeye çalışacağınız yerde, doğru işi yaptığınızda, sonunda o kadar zaman kazanırsınız ki! Bir şeyde o hafif belirsizlik duygusu olduğu zaman, bekleyiniz, bekleyiniz, bekleyiniz... ta ki eyleme geçmeden önce o iş berraklaşana kadar...

17 OCAK

Duasız yaşam boş ve anlamsızdır, çünkü sizin yüksek yanınızla olan o yakınlık, sizin gerçek mirasınız olan o muhteşem yaşamın güzelliğini açığa vuracaktır. Dualarınız çok olumlu ve yapıcı olsun, almaya yakın olduklarınıza şükrediniz, bunun için dua etmeden önce bile... Dua ederken tüm yaşamdaki teklifi, birliği, ayrılığın olmadığını hissediniz, çünkü her şey birdir. Dua her şeyi bir eder, her şeyi bir araya getirir ve kusursuz birliği yaratır. Dua ederken, O'nunla konuşunuz ve O'nu dinleyiniz. O'na asla şu, bu ya da bir başka şey için yalvarıp yakarmakla zaman kaybetmeyiniz, çünkü bu gerçek dua olmayacaktır. Yalvarıp yakarmak ayrılık yaratmaktadır, oysa O, sizin birlik yaratmanızı ister. Siz birsiniz, O sizdedir, siz O'nu dışarda aramayınız. O, kendinizde O'nu tanımanızı beklemektedir. Birliğinizi şimdi tanıyınız; sizde O'nu, O'nda sizi...

18 OCAK

Pozitif tavrınız ve olumlu düşüncelerinizle, bugünü yaşadığınız en güzel gün yapmak sizin elinizdedir. Bugüne, asla onu bulandıracak bir düş kırıklığı içinde olmadan, O'nun günü, bütünüyle O'nun kutsadığı bir gün olarak bakınız da, her şeyin gerçek bir kusursuzlukla sizin için açılışını görünüz. Bugünün getireceği herhangi bir şey için neden düş kırıklığına uğrayasınız ki? Unutmayınız ki, bunun kontrolü bütünüyle sizin elinizdedir. Durumun üstesinden gelecek olan sizsiniz; öyle ise iyileşme size bağlıdır. Eğer bir problemle karşılaşmışsanız, onun bir çözümü olduğunu biliniz ve problemin sizi aşağıya çekmesine asla izin vermeyiniz. Ona bir sıçrama taşı olarak bakınız, ona bir meydan okuma olarak bakınız, işte o zaman çözüm kendini belli edecektir. Problemin sizi kontrolü altına almasına asla, asla izin vermeyiniz. Bunu yapmak zorundasınız. Olumlu düşünmek, büyük düşünmek, başarı için düşünmek, çaba harcamak zorundasınız. İşte o zaman, onun adım adım gerçekleştiğini görebilirsiniz.

19 OCAK

Siz değişmek için hazır değilseniz, ruhsal büyümeyi beklemeyiniz. Başlangıçta, değişimler küçüktür, ama siz *yenide* gittikçe daha çok ilerledikçe, değişimler daha güçlü, daha ani, daha şiddetli olur ve önemleri giderek artar. Bazen bütünüyle yeni bir yaşam tarzı

gerçekleştirmek, büyük bir değişim ve hareket gerektirir. Ne var ki, olmakta olan bütün değişimlerin en hayırlısı için olduğuna inancınız oldukça ve siz cesaretinizi korudukça, değişimlere ne kadar çabuk alışabildiğinize şaşırırsınız. Mükemmellik her zaman amacınız olsun. Uzanmaya devam ediniz. Görünüşte imkânsız olana erişmeye gayret ediniz. Bilgelik ve anlayışça büyümeye devam ediniz ve durgun kalmaktan hiçbir zaman hoşnut olmayınız. Her zaman öğrenilecek daha çok şey vardır. Her zaman bulunacak yeni ve çok güzel şeyler vardır. Öyleyse onlara yer açmak için idrakinizi ve hayal gücünüzü genişletiniz. Açık ve alıcı olunuz ki, hiçbir şey kaçırmayınız.

20 OCAK

Siz önemli olanı öne almayı bildiğiniz, O'nun her şeyi sizindir, ne var ki bunun için zaman ayırmalı, gönlünüzü araştırmalı ve hayatınızda neyi öne aldığınızı bilmelisiniz. Unutmayınız ki, siz O'ndan hiçbir şey gizleyemezsiniz, öyleyse kendinize karşı açık ve dürüst olunuz. O'nun için yaptığınız iş sizin için her şeyden fazla bir anlam mı taşıyor, yoksa siz onu geri plana itip, sadece istediğiniz ve size uyduğu zamanda, O'nun dilediğini mi yapıyorsunuz? Eğer böyle ise, önemli olanı öne almıyorsunuz demektir. Ancak siz her şeyi O'na teslim ettiğinizde, O mucizelerini ve şaşılabilecek işlerini gerçekleştirmek için sizde ve sizinle

serbestçe iş görebilir. Teslimiyetinizde korku ve gönülsüzlük olmamalıdır. Verdiğiniz gönülden, gerçek sevgi ve sevinçle veriniz ve hiçbir pişmanlık duymadan... Biliniz ki, o sizin yeteneklerinizi nasıl olması gerekiyorsa, öyle kullanacaktır; O'nun şanı için ve bütünün hayrına...

21 OCAK

Güne şükürle başlayınız. Büyük bir hayır içinde olduğunuzu ve O'nun hayırlarının her zaman üzerinizde olduğunu idrak ediniz. Önemli olan dünkü kadir bilmezliğiniz değil, şimdiki tavrınızdır. Geçmiş geride bırakınız. Geçmiş hatalarınızın üzerinde durarak zaman kaybetmeyiniz, sadece onlardan ders alınız ve sonra her şey için her zaman şükrediniz, ilerleyip hayattan tad alınız. Minnettar olursanız ve bütün güzel şeylerin kıymetini bilerseniz, sevgi sizde ve sizinle serbestçe olacaktır. Siz şükredemediğiniz ve O'nun kusursuz bağış ve hayırlarının kıymetini bilemediğinizde, kurursunuz ve kırılğan olursunuz. Kendinize dönük olursunuz ve insan kardeşelerinizle ilgilenmeye son verirsiniz. Yanlış tavrı değiştirmenin en çabuk yolu başkalarını düşünmeye başlamaktır. Bütün için yaşamaya, bütüne vermeye başlamaktır. İşte o zaman benliğinizin ve kendine dönüklüğünüzün geri fonda kaybolduğunu ve bir hiç olduğunu görürsünüz. Öyle ise, bunu neden şimdi yapmıyorsunuz?

Arnavutköy semt girişimcileri sizden bir ses bekliyor.

İstanbul'da bir yer var ki, Arnavutköy ilk çağda Laurus Medelia'nın adaklarının sunağı olmuş bir yer. Yeşil, yemyeşil, Aden cennetlerini kıskandıracak kadar huzurlu ve uyumlu. Kendine has insan dokusu içinde yaşayan canlı bir tarih. Biliyorsunuz tarih geçmişimizdir. Ama o Arnavutköy hâlâ nefes alıyor, soluğunda semt sakinlerini ısıtıyor. Rumunu, Arnavutunu, Lazını, Müslümanını, Hristiyanını, Musevisini....

İstanbul Dünyanın büyük (mega) kentlerinden olma payesini (!) çok katlı gökdelenlerle betonarme konutlara kucak açarak kutlarken, Arnavutköy korunmuş. Belki de Arnavutköy, Dünyada doğmaya çalışan iyilik ve güzelliklerin sunağı olabilmenin özgünlüğüyle yaşıyor. O yeşil bitki örtüsünün içine konmuş kelebekler kadar renkli ve özgür ahşap konaklarını, bin mevsimlik bin ömüre yetecek kadar oksijen ve güzellikle besliyor.

Ama son bir yıldır, infazını bekleyen bir idam mahkûmu gibi boynu bükük Arnavutköy'ün. Üstelik ne Abdullah Öcalan gibi otuz bin kişiyi katletti ne de rant düşkünü insanlar gibi talan etti kamu arazisini... Gecekondulaşmadı. O sadece ruhsal dinginliğini asırlara kalkan yapan bir derviş gibi bu

güne dek yaşamayı bildi. Şimdi sessizce bekliyor. Çünkü birileri İstanbul'da nüfus arttı diye bir köprü daha yapmak istiyorlar. Tam da Arnavutköy'ün sırtına... Kambur gibi bindirerek. Neden?

Arnavutköy Semt Girişimcileri yürekli ve çalışkan birkaç insan. Arnavutköy'e aşkla bağlanmışlar. Onlarla tesadüfen tanıştum. Bir televizyon programı dolayısıyla. Ama hepsinin gayretkeşliğine ve direncine hayran kaldım. Bir yıldır Arnavutköy için çalışıyorlar. Küçük bir kutlama ile yeniden güç toplayarak birbirleriyle kenetlendiler. Kendilerinden sonra gelecek Arnavutköylülere onu aynı güzellikle emanet edebilmek için.

Şimdi sizden ses bekliyorlar. Bir yakınlık... Sadece Arnavutköy için değil. Tarihin korunması, doğal güzelliğin yaşatılması, Boğaz'a saygı için bir imza istiyorlar. Tıpkı Nazım'ın dizelerinde

“Amca teyze bir imza ver

Çocuklar öldürülmesin

Şeker de yiyebilsinler” dediği gibi...

Yeni çağda yeni doğacak çocuklar, geleceğin yetişkinleri olunca Arnavutköyü görebilmeleri için bir imzacık veya bir “Alo, ben de sizi destekliyorum” mesajı inanın onları daha şevklendirecek.

Kimlik Arayışı - Avrupa Birliği

Giyilen temiz kıyafetler ve hijyenik dış bakım, yüksek kültür, terbiye, görgü, kibarlık, davranış bilgisi, kaba sabalık, barbarlık ve haşinlikten uzak bir rafinelik... Avrupa Birliğinin kimlik yapısı böyle tanımlanıyor adeta. Helsinki zirvesinde bu kriterlerde iyi sınav vermiş olan Başbakanımız ve Dışişleri Bakanımız bile Avrupalıdan daha Avrupalı diye nitelendirebiliyor (!). Tüm birliklerde olduğu gibi katılımcıların benzer noktalarda birleşmesi sanki görünmez birer koşul olarak sunuluyor. Bunun da adı sonuçta gerçek Avrupalılık oluyor. Tüm üye ülkelerin vatandaşlarının acaba günün birinde tek bir kimlikle aynı çatı altında birleşmesi mümkün olabilecek midir? Oldukça cazip bir yemek gibi önümüze sunulan Avrupa Birliği'nin bizi içine sindirmesinden önce galiba bizim yüz on bin sayfalık metni iyice sindirmemiz gerekiyor. Elbette Avrupa yediğimiz kokoreç, paça, işkembe ve kelleden tutun da düğünlerde attığımız kurşunlara kadar içimize işleyen kimliğimizin alt katmanlarının çok renkli kültür mozayigimizden getirdiğimiz yüzlerce güzellikle her an mayalanması karşısında zor günler geçirebilir. Avrupa Birliği'nin geçmişte biz Türkleri reddetmesinin nedenlerinden birinin de bu kimlik sorunu olduğunu ifade eden görüşlerden birinin: "Tarihte Viyana'ya dayanan ganimetçi Türkler; şimdi Avrupalı olmak için fazla fakirdirler, fazla kalabalık, fazla Müslüman, fazla haşin, kültürce fazla farklıdır" olduğunu hatırlarsak Avrupa'yı daha çok

şaşırtacağız demektir.

"Ben Çadır Köşkündeki bir partide ünlü kalp doktoru Dr. Christian Bernard'a bile kokoreç yedirdim. Sağlığa zararlı olsa o yemezdi. Bu yasağı koyanlar acaba hayatında hiç kokoreç yediler mi? Onlara kendi ellerimle bir kokoreç yapsam belki yasaklamaktan bile vazgeçerler" diyen ünlü kokoreççimiz naif ve biz Türklere has bir misafirperverlikle karşı koymaya çalışırken kimliğimizin de bir rengini sunmuyor mu?

Helsinki Zirvesi önce Paris'de düzenlenen bir toplantının konusu işte buydu: Avrupa Birliğinin Kimliği. Avrupa'nın bundan sonraki imajının siyasi ve ekonomik güç olması gerektiğinin belirtildiği toplantıda bu kimliğin nasıl olacağını söylemenin imkansız olduğu da vurgulanmıştır. Ancak insanların ayakta durmasını ve şehirlerini nasıl düzenlediğinden, yemek yapma tarzına kadar her şeyin kimliği belirlediği de ifade edilmiştir.

Almanların 'kaba ve barbar', Fransızların 'kurbağa', İngilizlerin 'roz bif', İspanyolların 'tembel', İsveçlilerin 'seks delisi', İtalyanların ise 'geveze' olarak genellendiği bir Avrupa Birliğinde Türklerin ne denli farklı tanınırsa tanınsın çok özel bir yerinin olacağı muhakkak.

İnsan haklarına saygılı, Sağlık kurallarına uyan, düzen ve disiplini baştaçı etmiş bir Türkiye'nin özündeki güzelliklerle Avrupa'yı yeni bin yılda gerçek insanlık yolunda götüren bir rehber olmasını ve birliği meydana getiren tüm kimliklerin renklerinin solmamasını diliyoruz.

YOLCULUK

Peter Richelieu'dan
Derleme: Acar Doğangün

Peter Richelieu, 1941 de çok sevdiği kardeşini savaşta kaybetmişti. Duyduğu acı ile isyan halindeydi. Sürekli yaşamın anlamını, Tanrı'yi, ölümü... sorgulayıp duruyordu. Ve bir gün odasında sorgulamalarını sürdürürken, garip bir ziyaretçi çıkageldi. "Ben" dedi "sizin sorularınızın cevabıyım. Bu soruların cevabını almayı ister misiniz?" "Elbette" yanıtını alınca, garip *ziyaretçi* belli bir süre, her sabah geldi. Anlattı, anlattı... Ve sonra ona tecrübe olarak birçok şey yaşattı...

Ta ki Peter kendi düşüncelerini oluşturana, dünya görüşünü kurana kadar...

"Çocukluk çağına giren bebek için, üç yaş bir dönüm noktasıdır. Ne var ki çocuğun çocukluktan çıkması yaşla bağlantılı değildir, bazıları okula girer girmez çocukluklarını kaybederler, bazıları da buluş çağlarına kadar çocuk kalırlar.

"Evrim gerçeğini kavrayamayanlar için bir çocuğun ölümü anlaşılmaz görülür, çünkü onlar doğal olarak, anababanın bu şekilde acı çekmek zorunda kalışını anlayamazlar. Bu kadar çabuk biten yaşamın anlamı nedir ki? Ne var ki tekâmülü bilenler, çocuğun, tecrübe kazanmak ve kaderini yaşamak için fiziksel plana inen bir kişi olduğunun bilincindedir.

"Çocuk, eğer küçük yaşta ölmüşse, kazandığı tecrübe az olur ve fiziksel dünyadan ayrıldıktan sonra, bu tecrübeleri değerlendirmek fazla zaman almaz ve kısa bir süre sonra yeni bir bedenlenme daha yapması mümkündür. Buradan anlaşılır ki, çocuk bir şey kaybetmemiş ve bu erken ölüm dolayısıyla acı çekmemiştir. Eğer ortalama insan, bu tekâmül bilgisini kazanmış olsaydı, bugün dünya çok mutlu bir yer haline gelirdi.

"Öte yandan, astral dünyaya geçtiğinde, sınırlamalar olmadığı için çocuk son derece mutlu bir yaşam sürer. Asla bakım eksikliği duymaz, çünkü küçük-

en ölen çocuklara bakmaya istekli birçok annesi vardır şimdi ve onlar astral planda iken de aynı analık duyguları içindedirler. Fakirlik, yiyecek kıtlığı, soğuğun verdiği acı gibi şeyler astral annenin düşüncelerinde yoktur. Ayrıca, uyku da artık bir ihtiyaç olmadığından, evlât olarak benimsedikleri çocuğa ayıracak bol zamanları vardır onların. Bakımı ve eğlencesi dışında, astral anne çocuğun eğitimi ile de uğraşabilir, ona bu dünyanın değişik formlardaki güzelliklerini tanıtabilirler... Bu öğretim çocuk üzerinde iz bırakır ve gelecek bedenlenmesinde onu yaşamın sanatsal yanına yönltebilir. Her zaman bulunan bu anneler gibi, ayrıca yaşamının ilk aşamasından oraya gelen bu çocuklara yol göstermeye hazır rehberler ve bir astral yardımcıları ordusu da vardır.

“Çocuğun büyümesinin sadece fiziksel olduğunu, astral planda, astral bedenini kendini adapte etmek zorunda kaldığı fizik beden olmayınca, büyümenin son bulduğunu söylemiştik. Bunda gizemli bir şey olmadığını, sadece doğal yasaların işbaşında olduğunu ve astral planın çok daha ince maddesinin de bu yasalara cevap verdiğini eklemiştik.

“Ben bunun insanlar için farklı çalışmasının ilginç bir örneğini gördüm. Bir erkek ve eşi bir motorsiklet kazasında birlikte ölüp astral plana geçmişlerdi. Bu tarihten on yıl önce çift, beş yaşındaki kız çocuklarını kaybetmişti. Daha önce spiritüalizma ile ilgilenmiş olan erkek, kızını gene aynı yaşlarda göreceğini umuyordu. Bu yüzden onunla buluştuğunda, aynı bürosundan eve döndüğünde yaptığı gibi, minik kızını kollarına aldı. Ama bu konularda bilgi sahibi olmayan eşi, doğal olarak geçen yılları da eklemişti

kızının yaşına. Bu yüzden on beş yaşlarında bir kızla karşılaşacağını umuyordu. Düş kırıklığına da uğramadı. Çekici yüzü ve gözleriyle, uzun boylu bir kız gördü. Çünkü kızının o yaşlardaki halini sık sık hayal etmişti. “Yavrum, dedi, güzel bir genç kız olmuşsun!” Astral maddenin garipliklerini bilen kocası, şaşırmadı ve gördüğünün, aslında kendi yarattığı, içinde kızının benliğinin bulunduğu, bir düşünce formu olduğunu anlatarak onun sevincini bozmak istemedi...

“Bu örnek, insanların astral planda gerçekte büyümediğini, ne var ki bunu bilmeyenlerin ya da anlamayı güç bulanların yanlışlarının da kimseye zararı olmadığını gösteriyor.

“Astral plandaki çocuklarla ilgili düşüncelerimi tamamlamadan önce, bir çocuğun dünya yaşamının genellikle nasıl yararlı olduğunu ya da olabileceğinin de bir örneğini vermek isterim.

“Evli ama zor maddi koşullarda yaşayan bir çift, çocuk özlemi çekiyorlardı. Sonunda bir çocukları oldu, ne var ki çocuk iki yıl yaşayabildi. Anata çocuğun kaybıyla derin acılara gömüldüler. Hiçbir şey ve hiç kimse onları avutamıyordu. Yaşam onlara boş ve anlamsız, evlerindeki atmosfer de aşırı derecede bunaltıcı görünüyordu. Ne var ki ikisi de, gönülleri kanadığı halde, açıldığında konuyu kapatarak ve hiç sözünü etmeyerek acılarını birbirleri için daha çekilmez hale getiriyorlardı. Sevdikleri, geleceğini planladıkları çocukları onlardan alınmıştı. Acıları büyüktü. Düş kırıklıkları büyüktü... İyiliğin, hakkın ta kendisi olduğu söylenen Yaratan bu muydu?

“Bu büyük acı iki insanı farklı şekilde etkiledi: Kadın ev işleriyle uğraşıp gene hamile kalabilmek için dua ederken, erkek haklı olarak, çok çalışmanın ona büyük kederini unutturabileceğini düşünerek, bütün gücüyle işine verdi kendini...

“Beş yıl sonra, kadın gerçekten de hamile kaldı. Çocuk doğduğunda dünyalar onların oldu! Yeni çocukları, aslında yıllar önce kaybettikleri çocuğun ta kendisiydi!

“Bu ara, acılı babanın işinde gösterdiği büyük çaba ile şimdi ailenin maddi durumu çok düzelmişti. Çocuğun eğitim zamanı geldiğinde, baba ona alabileceği en iyi eğitimi sağladı. Oysa, beş yıl önce bunun imkânı yoktu!

“Bu görünüşteki anlamsız ölümün hayrı şuydu: Önce, anababa çektikleri acı ile geçmişten getirdikleri karmalarının büyük bir bölümünü ödemişler ve bu ara ruhları daha bir olgunluk kazanmıştı. İkinci olarak da, çocuk, ilk yaşamındaki ölümü, ikinci bir beden için beş yıl daha beklemesi ve sonra aynı ailede doğması ile, iyi bir eğitim görme hakkını elde etmişti. Bu ara hiç acı çekmemiş, ikinci bedeninde ona sunulan fırsatlardan da çok şey kazanmıştı. Birkaç yıl sonra doğmak, tekâmül planında hiç bir şey değildi, ne var ki bir kaç yıl içinde fiziksel planda koşullar değişiyor ve böyle bir çevrede doğan çocuğa uzun vadeli pozitif kazanımlar getiriyordu.

“Bir insan için genel olarak -fiziksel dünyada ortalama uzunlukta bir hayat yaşamış ise- daha yüksek bir akıl düzeyi olan zihinsel plana dönmek gereklidir. Oraya geçmek için de, astral dünyaya geçmeli, orada yaşamalı ve sonra astral

bedenini bırakmalı, zihinsel bedeni ile zihinsel plan ile birleşmeli, zihinsel bedeninde son yaşamındaki tüm zihinsel tecrübeleri ve akılcı çabalarını birleştirmelidir. Dünyaya dönüş zamanı geldiğinde, gene zihinsel bedeninden ayrılır ve yeni bir bedenlenmeden sonra da yeni astral ve zihinsel araçlarını (bedenlerini) alır. Bunu böyle söylüyorum, çünkü fiziksel bedendeki kısa bir tecrübeden sonra, çocuk astral planda kısa bir süre kaldığı için, yeniden dünyaya döndüğünde son yaşamındaki astral ve zihinsel bedenleri aynı bedenlerdir.

“Takdir edeceğiniz gibi, tekâmül ağır işleyen bir süreçtir. Eğer planın, fiziksel düzende yaşarken çoğumuzun biraz görebildiği o çok küçük bir bölümü yerine, bütününe görebilseydik, onu daha iyi idrak edebilirdik.

“Astral düzey için size söyleyeceğim daha çok şey var. Ama devam etmeden önce, size bir tecrübe yaşamayı öneriyorum. Geçen gece, Ustam’dan, size sözünü ettiğim astral plan koşullarını bizzat görmemiz ve gördüklerinizi hatırlayabilmeniz için izin aldım. Ustam ululardan, ya da bu gezegenin yönetimine yardımcı olan kusursuzlaşmış insanlardan biridir. Şimdi söyleyebilirim, beni size gönderen de odur aslında.

“Astral geziye çıkacaksınız ve eğer size söylediklerimi tam yaparsanız, sanırım, bedeninizin dışında iken gördüklerinizin ve yaptıklarınızın çoğunu hatırlayacaksınız. İşte bu yüzden, yarın belli saatte ziyaretinize gelmeyeceğim. Sabahı altı gündür aldığınız notları inceleyerek geçirebilirsiniz. Size önerdiğim fırsattan tam yararlanmayı düşünüyorsanız, her ayrıntıyı belleğinize

yerleştirmeye çalışın, göreceksiniz ki, söylediğim birçok şeyi hatırlamaya ihtiyaç duyacaksınız. Umuyorum ki, bunlar şimdi sizin için açık olmayan birçok şeyi anlamanızı kolaylaştıracak.

“Bugün ve yarın et yememeli ve alkole el sürmemelisiniz. Genelde az et yediğinizi ve içkiyi çok nadir kaçırdığınızı biliyorum. Ne var ki az bir alkol bile işi güçleştirir. Çünkü fiziksel bedeninizde dönüşünüzde, bedeninizde iken ne yaptığınızı hatırlayabilmeniz için beyin hücrelerinizi etkilemek durumundayım. Tümüyle başarılı olamayabilirim, ama deneyeceğiz ve Ustamın onayını aldığımдан, O da bizden yardımını esirgemeyecektir elbette.

“Yarın akşamüstü, 7’de akşam yemeğinizi yedikten sonra, odanıza gidin ve 9.45’de yatmaya hazır olun. Size yatarken alacağınız bir hap bırakıyorum, bu sizin saat 10’da uyumanızı sağlayacak. O sırada ben geleceğim. Uyku için uzandığınızda, yatakta yatış şeklinizi hayal etmeye çalışın. Bunu yapabilmenin en kolay metodu, hemen yatağınızın üzerindeki tavanda bir büyük ayna olduğunu tasarlamaktır. Ayna olsaydı, yatağa uzandığınızda ne görürdünüz? Uykuya dalarken aklınızdaki imajın bu olmasını istiyorum, çünkü fiziksel bedenden ayrıldığınızda hemen göreceğiniz şey budur.

“İlk önce gördüğünüz sizi çok şaşırtabilir (oysa gerçek siz, fiziksel bedeninize bakan sizsinizdir). İçgüdüsel olarak, korkarsınız ve bu korkunun sonucu aceleyle yataktaki bedene dönüş olabilir, o zaman gene uyanırsınız. Sizi önceden ikaz ediyorum ki, bu olmasın. Gerçi her gece bedeninizden çıkıyorsunuz,

ama bu konuda bir şey hatırlamıyorsunuz, çünkü bu yaşantınız bilincinize ulaşmıyor. Şimdi ben uykuya varışınızla fiziksel bedeninizden ayrılışınız sırasında bilincinizden kopma olmaması için gerekeni yapmaya çalışıyorum. Uykuya daldığımız andan sabah bedeninize dönüş anınıza kadar da, bilincinizin sürekliliği olmadan, hiçbir şey hatırlayamazsınız, ya da çok az şey hatırlarsınız. Sadece birkaç olaydan parçalar getirirsiniz ki, bunları rüya biçiminde hatırlarsınız. Bazı rüyalar uyku sırasında yaşananların parçalarıdır, ne var ki beyin hücreleri çoğu zaman onları deforme eder. Her ayrıntıyı doğru olarak hatırlamak da, mümkün değildir ve kusursuz sonuç elde etmek yıllarca inceleme, yoğunlaşma ve uygulama gerektirir. İşte bu yüzden her şeyi hatırlamanızı garanti edemem, Usta’mın yardımına rağmen... Eğer başlangıçta, şans eseri tümüyle başarılı olsanız da, gelecekte uyandığımızda hiçbir şey hatırlamadığınızı gördüğünüzde, ki göreceksiniz, düş kırıklığına kapılmayın.

“Şimdi yarın gece buluşmak üzere sizden ayrılıyorum. Astral gezinizden bütün hatırlayacaklarınızı kaydetmenizi istiyorum. Üç gün sonra, her zamanki buluşma saatinde, bunları görüşeceğiz. Kendinize inanın. Her şey hayırla yürüyecek.”

Aynı olmadığı, karanlık bir gece idi. Söylenildiği gibi, haptı yutarak 9.45 de yattım ve yatağımın üstündeki hayali aynaya konsantre oldum. Yatağımın yanında küçük bir Fransız çalar saat duruyordu. Ona Cambridge’in son sınıfında almıştım. Çeyrek saatte bir ve saat başlarında, uykuyu kaçırmayacak kadar hafif bir sesle, çan sesi çıkarıyordu.

Dokuz kırkbeşte hapımı alıp uzanmıştım. Saat on'u vurduğunda, bedenimde olağandışı bir şeyler hissettim. Sanki içimde bir şeyler çözülmüştü! Bunu bir kayma hareketi olarak tanımlayabilirim belki. Sanki bedenimden ayrı gibiydim. Birden kendimi boşlukta asılı buldum! Aynı söylendiği gibi, yatakta yatan bedenime bakıyordum (Daha sonraları döşemeden bir karış yukarıda durduğumu farkettim). Müthiş heyecanlanmıştım. Korkuyordum da... Bilinmeyenden, olağandışından duyulan bir korkuydu bu.

Şaşkınlıkla gündüz gibi bir aydınlık içinde olduğumu farkettim! Daha sonraları, astral planım, her zaman, her yerde ışık içinde olduğunu idrak edecektim. Mavimsi, gri bir aydınlıktı bu. Şafak söktüğü sıra beliren aydınlık gibi, ama çok daha parlak bir aydınlık...

Birden ardından gelen canlı bir kahkaha duydum. Döndüğümde, kardeşim Charles'ı gördüm. Aynı ölümünden önce en son gördüğüm halindeydi. Şaşkın halimi kahkahalar atarak izliyordu...

Otomatik bir şekilde elini sıktım. Her zamanki gibi, güçlü bir şekilde karşılık verdi. "Evet, dedi yanımdan gelen bir ses, size söylediğim gibi, o gerçek. Çünkü şu anda siz de onun kullandığı türden bir beden kullanıyorsunuz." Birden o ana kadar varlığını farkedemediğim birini daha farkettim yanıbaşımda: Hintli dostumu... Charles'ı görmekten duyduğum sevinç o kadar büyüktü ki, uzun bir süre ondan başka bir şey dikkatimi çekmemişti!

Ona ard arda sorular soruyordum. Nasıldı, ne yapıyordu, mutlu muydu? Sonunda konuşma fırsatı yakaladığında: "Endişe etme" dedi. "Gördüğün gibi, iyi-

yim işte. Halimden memnunum." Neden hâlâ üniforma giydiğini sorduğumda da: "Ya öyle mi?" dedi. "Ne giydiğimi pek umursamıyorum doğrusu."

O zaman Hintli dostum araya girdi. Kardeşimi üniforma ile gördüğümü, çünkü onu son gördüğümde, bu üniformanın içinde olduğunu, bu yüzden bilmeyerek, bu tarzda bir düşünce formu yarattığımı ve elastik astral maddenin düşüncelerime hemen yanıt verdiğini açıkladı. Onu her zaman hayal ettiğim giysiler içinde görecektim.

Daha sonra Hintli dostumuz, şimdi ne yapmak istediğimizi sorduğunda, Charles, İngiltere'de iken onunla sık sık birlikte gittiğimiz Trocadero Grill'e gidip yemek yememizi önerdi. Biraz şaşkın, bunu nasıl başarabileceğimizi merak ederek, "olur" dedim. Charles: "Hadi, gidelim öyleyse" dedi ve önüme düştü. Oda kapısını açmaya yöneldiğimde, Charles hemen bir hatırlatma yaptı. Kapıyı açmama gerek yoktu, çünkü bu planda fiziksel madde engel oluşturmuyordu insana. Gerçekten de kapıdan rahatça geçtik!

Yatak odam üst katta olduğundan, alışıktık şekilde merdivenleri inerken, Charles'ın basamakları kullanmadığımı, onların yaklaşık bir karış üzerinden boşlukta kaydığını farkettim ve aynı şeyi kendimin de yapabileceğimi farkettim. Boşlukta kaymak, önce garip bir duygu yaratmıştı bende, ne var ki fiziksel planda alıştığımız çekimin olmayışı büyük bir avantaj sağlıyordu ve insan buna çabucak alışıyordu.

Yola koyulduk. Ben Charles'a yakın duruyordum. Hintli dostumuz da benim yanımda geliyordu. Charles'a İngiltere

(Devamı 45. sayfada)

M.S.2000 DOSYASI

**2000 Yılında
Dünya ve İnsanlar**
Dr. Refet Kayserilioğlu

33

**Yeni Bin Yılda
Türkiye'nin Yeri ve Önemi**
Barış Birol

37

MIS 2000

HAYIRLA BAŞLAMASINI BİLENLER
HAYIRLA BİTİRECEK OLANLARDIR

2000 Yılında Dünya ve İnsanlar

DR. REFET KAYSERİLİOĞLU

GEÇİŞ DÖNEMİNDEYİZ

Ülkemize ve dünyaya kuşbakışı bakınca insanların bir geçiş döneminde olduğunu görmek mümkündür. Bir yanda iyiye yönelişler, üstün değerlere sarılmalar görülüyor. Öte yanda kötülükler, bencillikler, kendi çıkarı için kolayca her kötülüğü yapmalar sergileniyor. İyi olanlara, yüksek değerlere yönelenlere bakınca ümitle ve sevinçle doluyor gönüllerimiz. Kötülüklerin böylesine uluorta sergilenişini, acımasızlığın, düşmanlığın en kötülerini görünce de gönüllerimiz kararıyor, ümitlerimiz soluyor. Ne olacak bu dünyanın ve insanların hali? demeye başlıyoruz.

Şüphesiz bir geçiş döneminde yaşıyoruz. İlerilikler, güzellikler, iyilikler, kötülükler, yükseklikler, aşağılıklar, bütün zıt kutuplar olanca çıplaklığıyla ortaya dökülüyor. İnsanlar, iyilik, yükseklik, ilerilik neden değerli

ve yararlı, kötülükler, alçaklık, gerilik neden değersiz ve zararlı? bunları açık açık görecekler. O zaman insan doğru, ileri, yükseltici ve yararlı olanı kendi aklıyla görececek ve seçecektir. Yanlış, geriletici, alçaltıcı ve zararlı olanları da yine kendi aklı ve idrakiyle görüp seçecektir. *Böylece inançlar daha bilinçli ve daha uyanık olacaktır. Herkes kendi sorumluluğunu kendisi seçecek, kendisi yüklenenecektir.* Kimse, ben falancalara inandım ve güvendim de onların yolundan gittim, suç benim değil, onlarındır, diyemeyecektir. Her şey apaçık ortada olduğu için herkes kendi aklını, kendi deneyleriyle, kendi gözlemleriyle ve kendi kıyaslamalı düşünceleriyle geliştirecektir. Herkesin sorumluluğu, kazancı veya kaybı kendine ait olacaktır.

Allah insana akıl vermiştir. Aklı, doğru gözlemlerle, doğru deneylerle ve doğru düşüncelerle geliştirmek

insanın kendi elindedir ve kendi sorumluluğundadır. Çünkü akli geliştiren bilgilerdir. Bilgiler, deneylerle, hayatta yaşanılan tecrübelerle elde edilir öncelikle. Sonra başkalarının hayatlarını inceleyerek, iyi davranışların iyi sonuçlarını, kötü davranışların kötü sonuçlarını görerek ve gözlemleyerek elde edilir. Başkalarından duyarak, dinleyerek ve kitaplardan okuyarak elde edilen bilgiler de vardır ve çoktur günümüzde. Bu sonuçlar başkalarından nakledilen, aktarılan hazır bilgilerdir. Bunların aklımızca kabul edilip gönlümüze benimsetilebilmesi için, üzerinde düşünülmesi, eski bilgilerimizle kıyaslanması ve bir uçtan da deneyecek doğruluğunun tahkik edilmesi (irdelenmesi) gerekir. Doğruluğu araştırılmamış, doğruluğundan kesin emin olunmamış bilgi, bizim malımız olamaz. Bugünün insanı, uyanık olmak, gördüğü, duyduğu her şeye çok dikkat etmek, her davranışın sebep ve sonuçlarını iyice görmek, onları hükme bağlamak ihtiyacındadır. Sonra da onlardan elde edilecek sonuç bilgilerini iyice edinmek zorundadır. Çünkü her şey apaçık ortada oluşmakta ve yürümektedir. Televizyon ve medya tüm olayları sebep ve sonuçlarıyla gözlerimizin önüne sermektedir. Sinema, filmler ve tiyatrodaki insanı olaylar içinde yaşatarak bilgilendirmektedir. İnsana da düşünmek ve aklını çalıştırmak kalmaktadır. *İnsan*

düşünecek, iyiyle, kötüyü, doğru ile yanlış ayırdedecek kriterleri edinecektir. Eğer insan iyiyi ve doğruyu benimserse, günümüzdeki gelişmiş teknolojiyle şartlarda yapabileceği hayırlar ve hizmetler büyük olacaktır. Aynı tarzda kötülüğü, yanlış ve zararlı düşünceleri benimseyenlerin zararları da çok büyük olacaktır. İleri teknoloji insana büyük güç ve imkânlar veriyor ama, gönülleri arıtamıyor. Gönüllerin tüm kötü ve zararlı duygu ve düşüncelerden arınabilmesi insanların kendi çabalarıyla oluyor. Elbette insanlara doğru yolu, doğru, yükselten davranışları gösteren **DOĞRU YAŞAMA BİLGİLERİ** öğretilenektir.

İYİYE ve KÖTÜYE DOĞRU GELİŞMELER

2000 Yılına girdiğimiz bu günlerde dünyada, gelişmiş, bilgide, teknikte ileri gitmiş, zenginleşmiş ülkelerin yanında, gelişmemiş, bilgide, teknikte geri kalmış fakir ülkeler de vardır. Hatta geri ve yoksul olanların sayısı daha çoktur dünyada. Zengin ve bilgide, teknikte gelişmiş ülkelerin fertlerinin hepsi de üstün olmuş değillerdir. Onlarda da geriler ve cahiller vardır. Kaldı ki gerçek insanlık, yalnız teknik ve maddesel bilgilerle olmaz. *İnsanı yükselten Doğru Yaşama Bilgileridir. En başta yükselmenin beş basamağını benimseyerek olur yük-*

selme. Yani insan doğru olursa, iyi olursa, bilgisini çoğaltırsa yükselir. Bunun yanında diğer canlılara ve diğer insanlara zarar vermezse, onların haklarına saygılı olursa, başkalarını kötülemezse, ezmezse, sömürmezse (istismar etmezse), kin ve nefret duymazsa yükselir ve değerli bir insan olur. *İnsanın, bilinçli bir şekilde, yükselen, üstünlük yolunda yürüyen bir insan olabilmesi için de Yaratanı tanıması, O'nun esaslarına uyması, yükselmenin ve arınmanın gereğine inanması icap eder.* Yani insanın öncelikle dünya hayatının manâsını, gayesini görmesi ve öğrenmesi gerekmektedir. Bu sonuç da ancak insanların dünya hayatının anlamını ve gayesini düşünmeye başlamalarıyla gerçekleşir. Bu konuyu hiç gündemine almayan, hiç düşünmek istemeyen insanın hayatın anlamını ve gayesini bulması mümkün değildir.

Bunlara rağmen olayların eğitmesiyle doğru yola girmeye başlayanlar oldukça çoktur. İyilik, yardım isteği, merhamet ve sevgi artıyor, tüm dünyada. Türkiye'deki İzmit, Adapazarı, Gölçük ve Yalova'yı etkisine alan Doğu Marmara'daki deprem esnasında, başta İstanbul olmak üzere, hem Türkiye'den, hem de tüm dünyadan yardımlar yağdı. Bu iyiliğin, sevginin merhametin arttığının apaçık bir ifadesidir. Sinema, TV deki filmler, TV, her çeşit medya insanları insanlara tanıtıyor ve yaklaşıyor. Dö-

kümanter (belgesel) filmler ve yayınlar da en ilkel kabilelerin bile yaşantılarını gösteriyor. Hayvanlar âlemini tanıtıyor. *İnsan başkalarını tanıdıkça onlarla arada bir gönül bağı kuruluyor.* İnsanları sevenler, yoksul ve sıkıntıda olanlara acımalar artıyor. İyi ve üstün olanlara ve sevgi gösterenleri gördükçe de insanlarda onlara karşı bir hayranlık ve özenme oluyor. Hayvanları sevenler, onlarla ilgilenenler artıyor.

Birleşmiş Milletler teşkilâtı iyi kötü işliyor. *Avrupa Birliği gittikçe daha köklü bir bütünleşmeye doğru gidiyor.* Tek bir para birimine geçiliyor, sınırlardan geçişler onlar arasında pasaportsuz ve vizesiz oluyor. Her yönden birbirine destek oluyorlar ve hep birlikte ileri gidiyorlar. *Zaman içinde bu birlikler gittikçe daha güçlenecek, insanlar arasında kaynaşmalar daha da artacaktır.* Avrupa Birliği geliştikçe başka kıtalardaki devletlere de örnek olacaktır. Birgün tüm dünyanın tek bir devlet haline gelmesi de mümkün olacaktır şüphesiz.

Bir de *insanlar yalandan vazgeçmeyi bilselerdi, yeryüzünde insanları mutlu eden her hayır olacaktı. Ayrıca insanlar, birbirinin elinde olana göz dikmekten vazgeçip, ellerinde olanı vermeyi bilselerdi, almayan kalmayacaktı çoktan.* İnsanlar bunları niçin yapamıyorlar? *Çünkü dünyada niçin yaşadıklarını ve nasıl yaşamaları gerektiğini*

bilmiyorlar. Allah'a inananlar yalnız kendilerini kurtarmayı ve cennete kapağı atmayı düşünüyorlar. Halbuki Allah, yardımlaşmayı, insan kardeşine sahip çıkmayı öğütlüyor tüm dinlerde. Büyük bir kısmı ise, hiçbir dine ve Allah'a bağlı değil insanların. Neye yaşadıklarını hiç düşünmek istemiyorlar. Çünkü işin içinden çıkamıyorlar. En iyisi hiç düşünmemek, diyorlar.

İşte 2000 yılına giren dünyanın genel tablosu bu. Yalnız maddi ilimlerde, yalnız teknikte, sanayide ilerlemek yetmiyor insana. *İnsanların tecrübeleri, gözlemleri, bilgileri sürekli artıyor. Gönülleri ve akılları günün koşullarına uyan gerçek doğruları özlüyor aslında. Ama onu göremiyorlar ve bulamıyorlar hiçbir yerde.* Onun için her imkâna, paraya, mala, şana şöhrete ve mevkiye sahip insanların gönülllerinde anlam veremedikleri bir boşluk ve bir yalnızlık var. Çünkü bugün yalnız kendini düşünmek en doğru davranış olarak

görülüyor genellikle. Başkalarını en az kendileri kadar düşünenlerin mutluluğuna anlam verilemiyor. Hele kendinden çok başkalarını düşünen, insanlara "Önce Sen" diyebilenlerin mutluluğuna akıl erdiremiyorlar. Onları saflıkla damgalayıp kendilerini rahata kavuşturmak istiyorlar.

Görünen odur ki iki binli yıllar büyük bir uyanışın, mutlu bir kaynaşmanın, el ele, gönül gönüle, O'nun istediği insanlar olmanın BAYRAM YILLARI olacaktır. Ruhsal bunalımlar, doyumsuzluklar, delice eğlencelere, müziklere, içkilere ve uyuşturuculara sapmalar, hep gelecek güzel günlerin teşevvüşleri (karışıklıkları), bunalımlarıdır.

İnsanlar henüz aradıkları temel gerçekleri bulamadılar. Neyi aradıklarını bilemeden arıyorlar. Ama tam doyuma ulaşamıyorlar. *Bilmeden özledikleri o gerçeklere ulaşıncaya, gerçek insanlar olmaya başlayınca Bayram olacaktır dünyada.*

Yeni Bin Yılda Türkiye'nin Yeri ve Önemi

BARIŞ BİROL

Gayrıdır her milletten, şu bizim milletimiz.

Yunus Emre

Eski Türk geleneklerinde aileden törenle uğurlanan ve topluma adanan “ortanca oğul”, bugün de kendini yüce ilkelerin hizmetine adayan ADSIZ kahramanlar olarak önemini ve değerini koruyor. Her devir kendi tipini, “örnek insanını” ortaya çıkarıyor. Oğuz’un ölürken oğullarına “ok ve yay gibi olun; ufuktan ufka atılın” diye öğütlediği atlı step medeniyetinde model insan “Alp” tipi idi. “Kuş kanadı ile, Türk atı ile yol alır” denilen, “güneşi bayrak, göğü çadır” sayan, arada bir yatmak ve yemek için indiği yeri sedir bilen böyle göçebe ve akıncı bir toplulukta güçlü bir beden ve yiğit bir ruh yapısı olan “Alp” tipi, özenilen, benzemeye çalışılan bir örnekti. Türklerin İslamiyete girmesiyle “Alp” tipi yerini sınırları koruyan ve genişleten “Gazi” tipine bıraktı. Yerleşik uygarlığa geçilmesiyle birlikte, barışın getirdiği dingin ortam içinde sakin, içe dönük, iç dünyada keşifler

yapan “mistik-veli” tipi öne çıktı. Mevlana, Yunus Emre, Hacı Bektaş-ı Veli tipi hayatı ve hayalleri süsledi.

Tanzimat’tan sonra, çağın değerlerini topluma aşlamak isteyen yenilikçi, düzeltici ve ihtilâlcı “devrimci” tipler kendini gösterdi. Bunlar dışa dönük, toplumsal sorumluluk sahibi, aktif insanlardı.

Her devir, kendi ihtiyacına uygun “tip”ler yaratır. Bugünün “beklenen” insanı ise, gönlünü yıkayıp arıtmış, öylece Yaratan’a yer yapmış, başkalarının gönlünde de O’na yer yapmayı iş edinmiş “gönüleri” tipidir. Sayın Mehmet Kaplan’ın “Modern Veli” diye tanımladığı bu tip, dışa dönük olup, Tanrı’ya olan sevgisini, insanlara hizmet olarak gösterir. Yeryüzünde Yaratan’ın eli ve dili olarak iş görür.

Günümüzde, insanlık ailesinin “ortanca oğlu” olmaya en yakın ülke Türkiye. Tarihsel birikimi, coğrafi

konumu ve kutsal kitapların doğru yorumu, Türk insanının kendini insanlığın esenliğine adayacak Tanrısal bir misyona hazırlandığını gösterir.

KURAN'IN KEHANETİ

Kutsal kitaplardan hiç değişmeden bugüne kalan Kuran, ilerde Tanrısal misyonun Araplardan alınarak ahitlerine sadık, kendi aralarında alçak gönüllü, ama düşmana karşı güçlü, Allah yolunda savaşan mert ve cömert bir millete verileceğini açıkça bildirir: İşte Maide Suresinin 54. ayeti:

“Ey inananlar! Aranızda kim çıkar da dininden dönerse, bilsin ki Allah, onlara bedel, sevdiği ve onların da O’nu sevdiği, inananlara karşı alçakgönüllü, kafirlere karşı güçlü, kınayanın kınamasından korkmayan bir millet getirir. Bu, Allah’ın dilediğine verdiği bol nimetidir. Allah’ın lütfu boldur. O herşeyi bilir.”

En’am Suresinin 82. ayetinde böyle bir milletin zaten işaretlenip, görevlendirildiğini belirtmektedir. “Kendilerine kitap, hükmetme yetkisi ve peygamberlik verdiklerimiz işte bunlardır. Kafirler onları inkâr ederlerse, biz zaten inkar etmeyecek bir milleti onların yerine geçmeye memur kılmışızdır.”

Muhammed Suresinin 38. Ayetinde ise, aynı şey, bu kere gözdağı verir şekilde söylenmektedir. “İşte sizler, Allah yolunda malınızı mül-

künüzü sarfetmeye çağrılan kimselersiniz. Kiminiz cimrilik yapıyor ama, cimrilik yapan bilsin ki ancak kendisine zarar etmiş olur. Allah zengindir, siz ise fakirsiniz. Eğer O’ndan yüz çevirir iseniz, sizi ortadan kaldırır, yerine size benzemeyecek bir millet getirir.”

Bir kere ayetlerde belirtilen nitelikler, Türk ulusunun karakteri ile çok çakışmaktadır. Ayrıca tarihsel olaylar da o yönde gelişmiş ve Kuran’ın kehaneti doğrulanmıştır. İslamiyetin zayıflamaya yüz tuttuğu 11. yüzyılda Karahanlılar, kendiliklerinden Müslüman olmuşlar. Ve o tarihten itibaren İslâmiyeti korumak ve kollamak görevini Türkler üstlenmiştir. Haçlılara karşı Selçuklular kale gibi dikilmiş. Sonra Osmanlılar cihatlar açarak, İslamiyeti üç kıtaya yaymış, otuz kadar ırkı bünyesinde barındırarak ve adaletle hükmederek, egemenliklerini altı yüz yıl sürdürmüşlerdir. Türkiye, tarih içinde atalarının yerine getirdiği bu görevin, günümüzde doğal aday durumundadır.

HADİSLERİN İSABETİ

Hz. Muhammed’in Türklerle ve İstanbul’la ilgili hadisleri ilginçtir. Bir hadisinde zamanı seyredencesine şöyle buyuruyor gülyüzlü: “Türk dilini öğreniniz. Çünkü onlar için, uzun sürecek devlet ve hakimiyet vardır.”

Kaşgarlı Mahmut “Divan-ı Lugat-

ül Türk” eserinde bu hadise değinerek şöyle diyor: “Eğer bu hadis doğru ise; Türk dilini öğrenmek çok gerekli bir iş olur. Yok bu söz doğru değil ise, akıl da zaten bunu emreder.”

Yine Hz. Muhammed İstanbul’la ilgili bir hadisinde: “İstanbul mutlak fethedilecek bir tarihte. O ordu ve o kumandan ne güzel bir nasipte.” Diyerek, İstanbul’u alacak orduyu ve o ordunun kumandanını kutsamaktadır.

TÜRKİYE’NİN ARTILARI

Türkiye’nin geçmişten getirdiği miras olarak bir kere tarihsel bir deneyim ve birikim zenginliği var. Bu hepimizin kollektif bilinçaltına işlenmiş, genlerimize yazılmış. Elimizde Kuran gibi, bozulmadan duran ve Türkçeye de çevrilmiş bulunan kutsal bir kitap var. Yine Kuran’a dayalı bir tasavvuf kültürüne sahibiz. Buna bağlı olarak Ahmet Yesevi, Yunus Emre, Hacı Bayram, Hacı Bektaş-ı Veli gibi nice, evrensel değerler yetiştirmişiz. Üç yüz yıldır batılılaşma çabası sonucu, batının akılcı ve bilimsel görüşünü belli bir ölçüde kazanmışız. Dinle bilim arasındaki eksik halkayı tamamlayan spiritualizma, 1940’lı yıllarda Dr. Bedri Ruhselman’la Türk kültürüne girerek, maneviyata akılcı ve bilimsel bir yolla yaklaşmak isteyenlere bir köprü olmuş. Genç bir nüfusa ve henüz bozulmamış bir kitleye sahibiz. Her

konuda yetişmiş, eğitilmiş bir insan gücümüz var. Laik ve demokratik yönetimi sürdürebilen tek İslam ülkesiyiz. Düşünme, inanma ve bunları açıklama özgürlüğü büyük ölçüde sağlanmış durumda. Yine 21. yüzyılda sömürge devletlere karşı ilk bağımsızlık savaşı veren milletiz. O nedenle bağımsızlık savaşı verenlerin doğal önderiyiz. Türki devletlerle, diğer devletler arasında bir barış köprüsü konumundayız. Kaynayan kazan durumundaki Orta Doğuda bir denge ve istikrar unsuruyuz. Tarihsel yürüyüşümüz güneşi izliyor: Doğudan batıya doğru. Orta Asya’dan Batı Avrupa’nın ortalarına kadar coğrafyamız doğu ile batıyı birleştiriyor. Kafa yapımız ve birikimimiz de doğunun mistik kültürü ve sezgisi ile batının akılcı, araştırmacı düşüncesini uzlaştıracak kapasitede. Ayrıca Anadolu birçok uygarlığın beşiği. Çeşitli kültürlerin buluşup, birbirini etkilediği zengin bir kültür mozayigi. Şair İsmet Özel’in dediği gibi “İnsanlar hangi dünyaya kulak kesilmişse ötekine sağır.” Batı, akıyla kibirlenip kendine kapanmış, doğu içine dalmış, akılı dışlamış. O yüzden ne doğu batıyı ne batı doğuyu tam anlayabiliyor. Bu sentezi başarabilecek doğunun gönlü ile batının aklını bir edecek tek ülke: Türkiye!

Öyleyse Türk insanı Tanrısal misyonunun bilincinde olarak, bir gönülerleri ordusu kurarak, kendini

“ortanca oğul” olarak insanlığa adanmak, değişen dünya içinde, “değişmeyen evrensel değerlerin” öncülüğünü ve sözcülüğünü yeniden üstlenmek zorunda.

Gönüllerde Yaratan’ın ve buyruklarının yer bulduğu bir dünya, gökyüzündeki ışıklı düzeni yere indirecektir.

Çağdaş toplum düşünürleri, maddeci batı uygarlığının çökmekte olduğunu ve yerine göksel ölçüyü temel alan bir kültürün doğacağını öngörmektedir.

Tarihte umulmadık çıkışlar yapmakla ün salmış ve tekin olmayan bir yer olarak tanınan Türkiye, bu ölçüyle değerlendirildiğinde, mutlu yarınların öncülüğünü yüklenmiş bir ulus olarak görülmektedir.

Ve büyük sezgisiyle geleceği ve

olacağı önceden gören Atatürk, onuncu yıl nutkunda, Türkiye’nin çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkacağını, geleceğin ufkunda yeni bir güneş gibi doğacağını kesin bir dille söylediikten sonra, üzerini çizdiği ve söylemediği şu satırla bugüne bir belge daha bırakır:

“Bu sözlerim gerçekleştiği gün milletim ve bütün insanlıktan ricam: Beni hatırlayınız!”

Türklerin doğudan batıya tarihsel yürüyüşü ve birikimi, Anadolu’da türlü uygarlıklarla yoğuruluşu, ulusun karakter özellikleri, coğrafi konumu ve yine doğunun sezgisi ile batının aklını bir edecek, bu güzel sentezi başaracak kafa yapısı, demokrasiden özgürlüklerden ödün vermeden kalkınma çabası, genç ve yetenekli nüfus dokusu, her şey onu tarihsel ve tanrısal misyonuna (görevine) çağırmaktadır.

Kızgınlığınızı Aşmak İçin Eylem Planı

Derleyen: Seyhun Güleçyüz

Sinemaya gittiniz; arada bir şeyler almak için büfenin önünde kuyrukta bekliyorsunuz. İki tezgâhtar talebi karşılamaya yetişemiyor. Film neredeyse başlamak üzere; sıra size gelecek gibi değil. Filmi de kaçırma ihtimaliniz var. Nasıl tepki gösterirsiniz. Unutmayın ki *“öfkeyle tehlike arasındaki mesafe kıldan incedir.”* (Anonim)

UNUTMANIZ GEREKEN SÖZLER

... Kendinizden emin bir şekilde konuşabilirsiniz, “Yönetim niçin daha çok adam tutmuyor? Bu çok komik!”

...Sabırsız ve öfkeli davranabilirsiniz. “Niçin acele etmiyorlar? On dakikadır bekliyorum.”

...Yanlış davranışları yüzünden kendilerini suçlayabilirsiniz. “Seyircinin çok olacağını düşünüp yardım isteyebildiniz.”

...Olayı kendi açınızdan görmeye devam edebilirsiniz ve etrafınızı uyarıcı tarzda: “Bu ne rezalet. Bir daha buraya gelmeyeceğim. Bu kadar para verip kuyrukta bekleyerek filmi kaçıracağım.”

KULLANMANIZ GEREKEN SÖZLER

....Sempatik bir yaklaşım gösterebilirsiniz: “Ellerinden geldiği kadar hızlı çalışıyorlar ama az adam koymuşlar.”

....Anlayışlı ve empatik davranabilirsiniz. “Böyle bir kalabalıkla karşılaşaydım ben ne yapardım.”

....Merhametli hoş görülme davranabilirsiniz. Gülümseyerek dostça; “Bir kutu kola iki patlamış mısır rica edeyim.”

... Kendinizi onların yerine koyarak kızgınlığınızı yatıştırıp çabucak onları affedebilir çevrenizi de yatıştırabilirsiniz. “Bu küçük olay yüzünden keyfinizi bozmaya gerek yok. O kadar önemli bir sorun değil.”

ZORLUKLARI NÜKTE İLE KARŞILAMAK İÇİN EYLEM PLANI

İşsizsiniz ve iş arıyorsunuz. Birkaç ay iş ilanları takip edip terletici mülâ-

katlardan geçtiniz. Bir sürü kapıdan döndünüz. Sonunda henüz resmileşmemiş iki ciddi iş görüşmesi yaptınız ve bir arkadaşınız “Henüz daha bir iş bulamadın mı?” diye sorarsa nasıl bir tepki gösterirsiniz. Unutmayın ki “*Hayatın matemini tutmaktansa ona gülmek insana daha yakıştır.*” Seneca.

UNUTMANIZ GEREKEN SÖZLER

.... İnsanların bamtelinize basmasına izin verirsiniz. “Hâlâ bir iş bulup bulamadığımı soracak bir kişi daha çıkarsa elimi tersiyle patlatacağım.”

....Talihsizliğinize öfkelenip bunu kader olarak kabullenirsiniz. “Günlerdir bütün günümü iş bulmak için harcıyorum ama ortada hiçbir şey yok. Hiçbir zaman işim olmayacak.

....Hayata lânet okur ve insanların sizi kızdırmasına izin verirsiniz.

...Düşüncesiz sorulara kızır, duyar-sız insanlara öfkelenirsiniz. “Böyle aptalca bir soruya ne cevap verebilirim. Eğer iş bulmuş olsam sana haber mi verecektim.?!”

KULLANMANIZ GEREKEN SÖZLER

....Endişe yaratıcı sorulara cevaplar hazırlayabilirsiniz. “İş buldum. Birisi bana kapı kapı dolaşır İŞİ OLMAYAN

GİREMEZ levhaları satma işini önerdi ama ben reddettim.”

...Talihsizliğinize espriyle cevap verirsiniz. “Bu kadar erken emekli olmayı planlamamıştım. Ama işin güzel tarafı şimdi hafta içi günlerinde çocuklarımla bol bol eğleniyorum.”

...Ne olursa olsun mizah duygunuzu muhafaza edersiniz. “Param kalmamış olamaz. Kredi kartım duruyor.”

...Sizden yana espri yapar ve dünyaya gülümseyen gözlerle bakabilirsiniz. “Bugün bir firmanın önünden geçerken iki ilan gördüm. Birinde ELEMEN ARANIYOR, ötekinde SELF SERVİS yazıyordu. Ben de içeri girip kendimi işe aldım” der başka konuya geçebilirsiniz.

MÜNAKAŞAYA GİRMEK YERİNE KABUL ETMEK İÇİN EYLEM PLANI

Siz eve köpek almak istiyorsunuz, eşiniz ise buna karşı. Bu aranızda hararetli bir tartışma haline gelmiş ve siz köpek sahibi olmanın iyi bir fikir olduğunu kanıtlamak için son bir çaba göstermeye karar vermiş bulunuyorsunuz. Tartışmayı nasıl götürürsünüz. Unutmayın ki; *“Bir münakaşadan kazançlı çıkmanın tek yolu ona hiç girişmemektir.”* Dale Carnegie.

UNUTMANIZ GEREKEN SÖZLER

...Olumsuz bir tepki doğuran silah sözcükler kullanırsınız. “Köpek sevmediğini biliyorum, ama ben seviyorum.”

...Hemen bir karşılık ilişkisi yaratan ama sözcüğünü kullanırsınız. “Uğraşmak istemediğini söylüyorsun ama köpekten sorumlu olacak olan benim.”

...Eşinizin söylediklerini iptal ettiği için tartışmayı kilitleyen “ama” sözcüğünü kullanmayı sürdürürsünüz. “Dediğini anlıyorum ama bu konuda niçin inat ettiğini anlayamıyorum.”

...Eşinizin bakış açısını yok eden “ama” sözcüğünü kullanmaya devam ediyorsunuz: “Veteriner faturalarının pahalı olduğunu söylüyorsun ama hastalanmaz, bunu kendine dert etme.”

KULLANMANIZ GEREKEN SÖZLER

...Konuşmayı yapıcı kılmak için olumlu cümleler kullanırsınız. “Köpek istemediğinin farkındayım ve buna önem veriyorum.”

...Eşinizin bakış açısını kabul eden “ve” sözcüğünü kullanırsınız. “Onu dolaşmaya çıkaracak zamanın olmadığını biliyorum ve bunu ben üstleneceğim.”

...Tartışmayı ilerleten ve söylenenleri birleştiren “ve” sözcüğünü kullanmayı sürdürürsünüz: “Ne hissettiğini anlıyorum ve sanıyorum bu işi endişelerini boşa çıkaracak şekilde yürütebiliriz.”

.... Eşinizin bakış açısını kabul eden “ve” sözcüğünü kullanıyorsunuz. “Dediğini anlıyorum ve sağlıklı olması için aşılarını muntazam yaptırırız diye düşünüyorum.”

OLUMLU BİR BAKIŞ AÇISI İÇİN EYLEM PLANI

Para çekmek için bankaya gidiyorsunuz ve size sistemin kilitlendiğini, bilgisayarların ve de otomatik para çekme makinesinin çalışmadığını söylüyorlar. Bu aksilik karşısında ne yaparsınız. Unutmayın ki “*En büyük özgürlüğümüz tutumumuzu seçme özgürlüğümüzdür.*” Viktor Frankl

UNUTMANIZ GEREKEN SÖZLER

...Moraliniz bozulur. “Buraya kadar boşuna geldim.”

...Olumsuz düşünceleriniz asabınızı bozmaya devam eder. “Bütün öğleden sonram altüst olacak. Oturup arızayı gidermelerini mi bekleyeceğim.

...Durumun size verdiği sıkıntıyı düşünür ve canınızı daha da sıkarsınız. “Böyle aksiliklerden nefret ediyorum. Sanki çok boş zamanım var da..”

...Zihinsel merceklelerinizi bu sıkıntıya odaklandırmaya devam edersiniz. “Bu durumu bankanın genel müdürlüğüne şikayet edeceğim. Niçin sistem kilitlenirmiş efendim, önlem alsınlar.”

KULLANMANIZ GEREKEN SÖZLER

...İşler ters gittiğinde devreye giren bir felsefeniz vardır: “Bu durumla başa çıkabilirim, o kadar büyük bir sorun değil.” Olumlu düşünceleriniz size yardımcı olur. “Belki bir başka otomat kullanıp kredi kartı ile hesabımdan para çekebilirim” gibi .

...Tersliklerin hayatın bir parçası ama geçici olduğunu düşünürsünüz. “Bu da geçer. Biraz sonra bu olayı hatırlamayabilirim bile. Gidip öbür işlerimi halledeyim. Sonra gene gelirim. Benim gibi herkes için aksilik oldu bu sistemin kilitlenmesi.”

...Geniş açılı bir merceğe geçip anında geniş bir perspektif kazanırsınız. “Etrafına bak, bu da dert mi? Hayatında ne çok düzgün giden şey var. Şükretmelisin.”

Yolculuk

(Baş tarafı 30. sayfada)

yolunu nasıl bulacağımızı sorduğumda, bunu kısa sürede öğrenebileceğimi söyledi. Limandan geçtik, denizin yaklaşık 10 metre üzerinde yol alıyorduk. Etrafıma bakındığımda, Colombo'nun ışıklarının uzakta sönükleşip gözden kaybolduğunu gördüm. Sonraki bir kaç saniyede görüş ufukumuzda hiç bir şey göze çarpmıyordu... Daha sonra geçtiğimiz yerleri ayırd etmek de pek zordu, çünkü ufukta göründükleri anda, onları aşırı veriyorduk! Bu gerçeğin dışında, müthiş hızımız, fiziksel dünyada yüksek hızlarda hissedilen hava direnci olmadığı için pek farkedilmiyordu...

Az sonra bir kara parçasıyla karşılaştık. Charles buranın "Eski İngiltere" olduğunu söyledi. Az çok düz bir rota izliyorduk, doğal olarak sapmalar yapmak gerekmiyordu. Çünkü astral koşullarda kara ya da denizde yolculuk hiç farketmiyordu. Dover üzerinde yavaşladığımızda İngiltere'ye geldiğimizi farkettim.

Hareketimizin kolaylığı beni büyülemişti. Bunu sözlerle ifade etmek çok zor. Eğer istediğiniz hızda yolculuk edebilse idiniz, bu size yolculuğumuz konusunda bir fikir verebilirdi ancak. Karaya yaklaştıkça yükseldik... Artık Londra'daydık. İşte, en yüksek yapıların birkaç metre üzerinde boşlukta kayıyorduk.

Gece saat on'u birkaç dakika geçe Seylan'dan ayrılmıştık. Burada da akşam beş otuzu birkaç dakika geçiyordu. Hyde Park'a geldiğimizde, cadde seviyesine indik. Charles, astral bedende yürüyüşün yarattığı etkileri anlamam için, Oxford ve Regent Street'e inmemizi önerdi. Orayı savaşın çıktığı 1939 dan bu yana gör-

memiştim hiç...

Cadde, günün bu saatinde beklenene üzere, insanlarla dolup taşıyordu. Ne var ki bu bizim için önemli değildi, çünkü aksi yönden gelen insanların fiziksel bedenlerinin içlerinden rahatça geçebiliyorduk. Bu küçük bir sis bulutunun içinden geçmek gibi bir şeydi. Bir an içinde kalıyor, dışına çıktığımızda, etrafımız netleşiyordu. İlerleyişimizi engellemiyordu, ama insanları hissediyorduk. Ve aynı şekilde, bu kalabalık içinde, bizim gibi astral bedenlerini kullanan insanlara rastladığımızda da, bize engel olmasalar da, onları bir ölçüde hissedebilmiştik...

Şimdi, astral maddenin, dokuca çok daha ince olsa da, fiziksel bedenle temas ettiğinde, fiziksel bedende hafif bir izlenim bıraktığını da biliyorum.

O sırada geçmekte olduğumuz Selfridges'de biraz dolaşmak istediğimi söylediğimde, ikisi de bunu onayladı. Bir kitabevine doğru yöneldim. Kitaplar beni her zaman çekmiştir. Yeni çıkmış olan kitaplardan birini alarak sayfalarını çevirmeye başladım. Bunu yaparken, kitabı aldığım rafta, aldığım kitabın yerinde bir boşluk açılmadığını farkettim! Biraz şaşkın, bunun sebebini sorduğumda, Hintli dostum elimde tuttuğum kitabın, ilgi duyduğum kitabın düşünce formundan başka bir şey olmadığını söyledi. Raftaki orijinal kitap yerinde duruyordu gerçekten! Garip bir duyguydu bu...

Yoldaşlarım, her şeye gösterdiğim ilgi ve de şaşkınlığımı dolayısıyla çok eğleniyorlardı. İkisi de bana astral planı göstermek ve tanıtmaktan hoşnuttular...

(Devam edecek)

Hayatımız Mizah

Güngör Özyiğit

CİN, CİN
AMA İNSAN DA HİNOĞLU HİN

Adamın biri kumsalda yürürken, ayağı bir lambaya takılır. Eğilip yeri eşeleyerek, lambayı kumun içinden çıkarır. Dalga geçercesine “Ey cin, nerdeysen çık ortaya, işte karşında insan, yani hinoğlu hin!” derken, gerçekten bir cin çıkıp lambanın içinden, dikiliverir adamın karşısına. Adam gerçi erkek olmasına erkek. Ama biraz şaşkın, az biraz da ürkek. Cin bunu fırsat bilerek hemen başlar azarlar gibi konuşmaya: “Tamam, beni lambadan kurtardın, anladık. Bu, bu ay içinde dördüncü çıkarılışım ve bu işten sıkılmaya başladım. O yüzden üç dileği unut. Sadece bir hakkın var, dileğini çabuk tut”.

Adam biraz düşündükten sonra: “Her zaman Hawaii’ye gitmek istedim. Ama uçaktan korkarım ve deniz de çok kötü tutar. Benim için Hawaii’ye bir köprü yap, öylece arabayla oraya gidebileyim” der. Cin güler bu öneriye ve “İstedğin imkansız bir şey. İşin lojistiğini bir düşün! Köprünün ayakları nasıl okyanusun dibine

ulaşabilir? Ne kadar beton ve çelik gerektiğini düşün hele. En iyisi sen başka bir dilekte bulun” diye yeni bir fırsat verir.

Bunun üzerine adam “Bak, cin kardeş” der ve devam eder: “Dört kez evlendim ve boşandım. Bütün karılarım bana her zaman duyarsız olduğumu ve onlarla ilgilenmediğimi söylediler. Bu nedenle kadınları anlamayı diliyorum... Ne hissettiklerini, niye durup dururken ağladıklarını, sebepsiz güldüklerini, bir şey söylemedikleri zaman gerçekten ne istediklerini... Onları nasıl mutlu edebileceğimi bilmek istiyorum...” Cin eli şakağında bir süre düşündükten sonra: “Söyle bakalım” der adama “Köprü iki şeritli mi olsun, dört şeritli mi?!”

Kıssadan hisse: Kadını anlamak için, cin olmak yetmez. Hinoğlu hin olmak lâzım.

KENTLİ-KÖYLÜ

Kentli tavukla köylü tavuk gezerken, bir vitrinde iri ve beyaz

yumurtalar görürler.

Kentli gururla yanındakine döner ve “Görüyor musun” der “Bunları ben yumurtladım, tanesi otuz bin liraya satılıyor..”

Az ilerideki vitrinde daha büyük ve sarı kabuklu, samanı üzerinde yumurtaları görünce, bu kere, köylü tavuk arkadaşını dürter “Hişt, baksana” der “Bunlar da benim yumurtalarım; kırk bin kaymeye satılıyor.”

Kentli tavuk altta kalır mı hiç: “Valla

şekerim, istesem ben de böyle büyük yumurtlayabilirim” der ve neden yapmadığını izah eder: “Bizim horoz bey zengin, on bin lira için bir tarafını yırtmaya değmez diyor!”.

Demek ki kentli - köylü ayrımı kümes hayvanları dünyasında da geçerli. Galiba şöyle bir durum oluyor: İnsan, tavukları kentli - köylü diye kızıstırıp birbirine düşürüyor ve o arada el çabukluğuyla ürünü, yani yumurtayı ham hum şaralop ediyor.

SEVGİ DÜNYASI ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık Yıllık Dergi Bedeli 10.800.000 TL
Dergi Bedeli 900.000 TL İndirimli Abone Bedeli 10.000.000 TL
Adı Soyadı :
Adresi :
Posta Kodu: İlçe : Şehir :
Tel : Fax :
Firma Adı :
Vergi Dairesi : Vergi Numarası :

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. VISA MASTER EUROCARD
Kart No / / / / / Son K. Tarihi / / / İmza:

2. Bir yıllık abone bedeli olan 10.000.000 TL'nı Sevgi Yayınları Tic. Ltd. Şti adına Yapı ve Kredi Bankası Şaşkınbakkal / İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba yatırdığımızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya fakslayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212) 250 42 42 Fax: (0216) 385 92 30 - (0212) 227 01 97 - (0216) 369 82 03

Abone Sorumlusu: Kazım Erdemoğlu

SEVGİ YAYINLARI

Fiyat Listesi

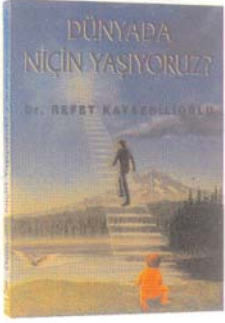
Bizim Celselerimiz 2. Baskı		2.500.000 TL
Kâinatı Yöneten Güç SEVGİ	Dr. Refet Kayserilioğlu	2.500.000 TL
Seviniz, Birleşiniz Bir Olunuz 1 - 2 Cilt	Dr. Refet Kayserilioğlu	(her bir cilt) 2.000.000 TL
Dünyada Niçin Yaşıyoruz?	Dr. Refet Kayserilioğlu	2.500.000 TL
Doğru Yaşama Bilgileri	Dr. Refet Kayserilioğlu	2.500.000 TL
Üstün İnsan Olmak	Dr. Refet Kayserilioğlu	2.500.000 TL
Evlilikten Beklenen Üç Şey	Dr. Refet Kayserilioğlu	2.500.000 TL
Mutluluğunuzun Anahtarı	Harold Sherman	2.500.000 TL
Bir Can Yoğruldu (Şiirler)	Dr. Refet Kayserilioğlu	1.500.000 TL
Gönül Müziği (Kaset)		1.500.000 TL
Sevgi Dünyası	Yurt İçi Abone Ücreti Yurt Dışı Abone Ücreti Tek Sayı (Yılbaşından itibaren geçerlidir)	10.000.000 TL 15.000.000 TL 900.000 TL
Ruh Dünyası (6. Cilt)		4.000.000 TL
Sevgi Dünyası Ciltleri		8.000.000

İsteme Adresi: SEVGİ YAYINLARI, P.K. 140 Sirkeci-İSTANBUL,
P.K. 471 Beyoğlu-İSTANBUL

İdarehane: Taksim, Aydede Cad. Kıvılcım Apt. No:4/5 Beyoğlu/İST.

Tel: (0212) 250 42 42 - Fax: (0212) 254 22 93

SEVGİ YAYINLARI

DÜNYADA NİÇİN YAŞIYORUZ
Dr. Refet Kayserilioğlu

DOĞRU YAŞAMA BİLGİLERİ
Dr. Refet Kayserilioğlu

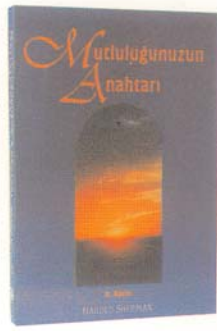
ÜSTÜN İNSAN OLMAK
Dr. Refet Kayserilioğlu

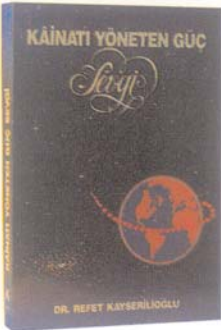
BİZİM CELSELERİMİZ

SEVİNİZ BİRLEŞİNİZ BİR OLUNUZ
Dr. Refet Kayserilioğlu

Mİ İTLULUĞUNUZUN ANAHTARI
Harold Sherman

KAINATI YÖNETEN GÜÇ
Dr. Refet Kayserilioğlu

EVLİLİKTE BEKLENEN ÜÇ ŞEY
Dr. Refet Kayserilioğlu

BİR CAN YOĞRULDU
Dr. Refet Kayserilioğlu

İsteme Adresi: SEVGİ YAYINLARI P.K. 471 Beyoğlu - İSTANBUL
veya: Taksim, Aydede Caddesi. Kıvılcım Apt. No: 4/5 Beyoğlu - İST.
Tel: (0212) 250 42 42

DÜNYADA NİÇİN YAŞIYORUZ?

Dr. REFET KAYSERİLİOĞLU

DÜNYADA NİÇİN YAŞIYORUZ?

Dr. REFET KAYSERİLİOĞLU

Elbette sizin yaşamınızın da bir sebebi, bir sonucu, bir gayesi vardır.
Bunları bilerek yaşarsanız, korkusuz, huzurlu ve mutlu olursunuz.

"Dünyada Niçin Yaşıyoruz?" kitabı, size niçin yaşadığınızı
delilleri ile gösterecek ve yolunuzu aydınlatacaktır.

Bu sorunun cevabını öğrenirseniz, yaşamınız baştan başa değişecektir.

Bütün kitapçılarda

İsteme Adresi: Sevgi Yayınları, P.K. 471 Beyoğlu 80090 İstanbul Tel: 252 85 85 - 250 42 42